

A large, stylized white dove is the central graphic element, set against a solid blue background. The dove is depicted in profile, facing right, with its wings spread upwards and outwards. The design is minimalist, using thick white lines to define the bird's form. The tail feathers are visible at the bottom, and the beak is pointed downwards. The overall composition is clean and modern.

NOȚIUNI DE BAZĂ

ALE BISERICII NAZARINEANULUI

CINE SUNTEM – CE CREDEM

NOȚIUNI DE BAZĂ

ALE BISERICII NAZARINEANULUI

CINE SUNTEM – CE CREDEM

CUPRINS

INTRODUCERE	3
TRADIȚIA NOASTRĂ WESLEYANĂ DE SFINȚENIE	4
BISERICA NOASTRĂ GLOBALĂ	7
VALORILE NOASTRE ESENȚIALE	10
MISIUNEA NOASTRĂ	14
CARACTERISTICILE NOASTRE NAZARINENE	15
TEOLOGIA NOASTRĂ WESLEYANĂ	31
ARTICOLELE NOASTRE DE CREDINȚĂ	35
ÎNȚELEGEREA NOASTRĂ ASUPRA BISERICII	41
MODUL NOSTRU DE ORGANIZARE	44
O BISERICĂ CONECTATĂ	46

„Noțiuni de bază ale Bisericii Nazarineanului” este un supliment și nu un înlocuitor pentru *Manualul Bisericii Nazarineanului*.

© 2015, The Church of the Nazarene, Inc.

Publicat în limbă română de OCEAD Nazarineanul – Intrarea Viilor nr. 4 – București, Sector 5

INTRODUCERE

O nouă generație de membri ai Bisericii Nazarineanului au solicitat ca principiile fundamentale ale bisericii cu privire la învățătură, istorie, doctrină, misiune, finanțare și natura elementelor esențiale să fie adunate într-o publicație scurtă, ușor accesibilă și cu un limbaj simplu.

„Noțiunile de bază ale Bisericii Nazarineanului” este o colecție de articole scurte care explică de ce Biserica Nazarineanului există: cine suntem și ce credem. Această publicație oferă o modalitate de a înțelege mai bine scopul Bisericii, de a răspândi sfințenia biblică și misiunea sa de a face ucenici asemenea lui Hristos în toate națiunile.

„Noțiuni de bază ale Bisericii Nazarineanului” este disponibilă pe internet (www.whdl.org și dați căutare pentru „Noțiuni de bază”).

Pe măsură ce citiți și studiați „Noțiuni de bază ale Bisericii Nazarineanului” sperăm să învățați mai multe despre Biserica Nazarineanului și dorința sa de a împărtăși într-un mod supus vestea bună a lui Isus Hristos.

TRADIȚIA NOASTRĂ WESLEYANĂ DE SFINȚENIE

Biserica Nazarineanului consideră că este o ramură a bisericii lui Hristos „una, sfântă, sobornicească și apostolească”. Datorită acestei convingeri, considerăm istoria religiei creștine ca fiind propria noastră istorie. Putem spune că facem parte din istoria poporului lui Dumnezeu, înregistrată în Vechiul și Noul Testament de-a lungul timpului. Aceasta include toate modurile diferite de exprimare a bisericii lui Hristos, oriunde ar fi în lume. Noi acceptăm crezurile de la începutul creștinismului ca fiind expresii ale propriei noastre credințe.

Istoria creștină are multe ramuri. Putem urmări moștenirea noastră înapoi la Reforma protestantă – și mai precis, reforma engleză din secolul al XVI-lea. După aceea, urmărim istoria noastră prin trezirea wesleyană din secolul al XVIII-lea. Această trezire s-a născut prin predicarea a doi frați, John și Charles Wesley și s-a răspândit în întreaga Anglie, Scoția, Irlanda și Țara Galilor. A fost cunoscută ca fiind o perioadă în care un număr mare de persoane au întors spatele păcatului și au fost împuterniciți pentru slujirea creștină.

Această trezire a contestat practicile tradiționale ale bisericii, cum ar fi: predicatori laici – credincioși care nu erau preoți sau diaconi, serviciile de închinare includeau mărturii de la oameni despre lucrarea lui Dumnezeu în viața lor și credincioșii erau încurajați să urmeze un mod disciplinat de viață iar discipolii se uneau în grupuri mai mici pentru a se încuraja reciproc.

În plus față de aceste noi practici, trezirea wesleyană a subliniat adevăruri teologice importante: îndreptățirea prin har, prin credință, sfințirea – cunoscută și sub numele de desăvârșirea creștină – de asemenea prin har, prin credință și încredințarea că Duhul Sfânt convinge credincioșii că au primit har.

Accentul pus pe sfințirea deplină, este contribuția distinctivă a lui John Wesley la istoria

John Wesley, 1703-1791
Fondator al mișcării metodiste

creștinilor și a teologiei. El credea că a fost un dar de la Dumnezeu, care a permis credincioșilor să trăiască o viață creștină autentică. Învățăturile lui s-au răspândit în întreaga lume, inclusiv pe continentele americane. În America de Nord, Biserica Episcopală Metodistă a fost organizată în anul 1784 cu scopul de a aduce „o reformă asupra continentului și să răspândim sfințenie biblică peste aceste meleaguri”.

În secolul al XIX-lea s-a dezvoltat un accent reînnoit pe sfințenia creștină. Timothy Merritt a început să publice un jurnal numit „Ghidul pentru desăvârșirea creștină”. Phoebe Palmer a condus întâlniri săptămânale pentru a promova sfințenia. Ea a devenit o renumită oratoare, autoare și editor. În anul 1867 predicatorii metodiști au început să organizeze „adunări de tabără”. Aceste adunări erau evenimente de mare anvergură, unde oamenii petreceau timp împreună pentru mai multe zile consecutive cu servicii de închinare, de multe ori dormind în corturi. Predicatorii puneau accentul pe sfințenie și au reînnoit misiunea wesleyană pentru sfințenie în întreaga lume.

Subliniind doctrina sfințeniei, mai multe grupuri au apărut în această perioadă. Evangheliștii au dus această mișcare în Germania, Marea Britanie, Scandinavia, India și Australia. În timp ce grupurile se răspândeau prin întreaga lume, biserici noi care puneau accentul pe sfințenie s-au format. Printre caracteristicile lor, grupurile subliniau compasiunea față de cei săraci, trimiterea misionarilor în străinătate, hirotonisirea femeilor și publicarea de ziare care încurajau sfințenia. Misiunile urbane și asociațiile misionare, de asemenea, au crescut în această perioadă. Deoarece nu a fost doar o singură biserică responsabilă pentru toată această creștere, oamenii au numit-o „Mișcarea Sfințeniei”. Biserica Nazarineanului s-a născut din dorința de a uni multe dintre aceste eforturi într-o singură denominațiune, concentrată pe sfințenie.

Deoarece rădăcinile noastre ca denominațiune ajung până la „trezirea wesleyană”, precum și la „mișcarea sfințeniei”, de multe ori folosim expresia „tradiția wesleyană de sfințenie” pentru a ne descrie.

Unitate în sfințenie

În secolul al XIX-lea, grupuri ale sfințeniei au început să formeze asociații cu alte biserici din apropiere care puneau accentul pe sfințenie. Primele asociații regionale ale sfințeniei au început în nord-estul Statelor Unite ale Americii în anii 1880. În 1896 s-a alăturat unui alt grup focalizat pe sfințenie și a ajuns să fie cunoscut sub numele de Asociația Bisericilor Penticostale din America. În acele zile, cuvântul „penticostal” era un sinonim pentru „sfințenie”, care este posibilă prin Duhul Sfânt, care s-a pogorât în ziua de Rusalii („Pentecost” în limba engleză). Aceste asociații s-au extins până în Canada, India și Capul Verde.

În vestul Statelor Unite, Phineas Bresee și Joseph Widney au stabilit Biserica Nazarineanului în 1895. Ei credeau că creștinii sfințiți prin credință ar trebui să urmeze exemplul lui Hristos și să predice Evanghelia celor săraci. Și-au investit timpul și banii către lucrări asemenea lui Hristos pentru mântuirea sufletelor și pentru a ajuta pe cei nevoiași. Biserica Nazarineanului s-a răspândit mai ales de-a lungul Coastei de vest a Statelor Unite. Ei au sprijinit o lucrare indigenă în Calcutta, India.

În octombrie 1907, reprezentanții Asociației Bisericilor Penticostale din America și Biserica Nazarineanului s-au întâlnit în Chicago, Illinois. Ei au lucrat la crearea unei noi biserici care echilibra două principii diferite de a conduce biserica: drepturile superintendentilor și ale congregației. Noua biserică ar trebui să aibe superintendenți care vor avea grijă de bisericile deja stabilite și vor organiza altele noi. Cu toate acestea, superintendenții nu se vor amesteca în acțiunile independente ale unei biserici organizate pe deplin. Prima Adunare Generală a adoptat un nume preluat de la ambele

organizații: Biserica Penticostală a Nazarineanului. Phineas Bresee din Biserica Nazarineanului și Hiram Reynolds de la Asociația Bisericilor Penticostale ale Americii au fost aleși ca și superintendenți generali.

În sudul Statelor Unite, asociațiile și bisericile existente ale sfințeniei s-au unit în 1904 pentru a forma Biserica Sfințeniei lui Hristos, care slujea celor nevoiați și proscriși, sprijinea orfani și mame necăsătorite și care aveau legături cu lucrători din India și Japonia. Delegații de la Biserica Sfințeniei lui Hristos au participat la prima Adunare Generală a Bisericii Penticostale a Nazarineanului în anul 1907.

La a doua Adunare Generală, în anul 1908, Biserica Sfințeniei lui Hristos s-a alăturat Bisericii Penticostale a Nazarineanului, unind astfel grupuri ale sfințeniei din nord-est, vest și sud. De la această aderare istorică în 13 octombrie 1908 din Pilot Point, Texas – considerată a fi data formării oficiale a denominațiunii – mai multe grupuri ale sfințeniei din diferite țări din întreaga lume s-au alăturat denominațiunii.

În 1919, cea de-a cincea Adunare Generală a schimbat numele denominațiunii în Biserica Nazarineanului. Cuvântul „penticostal” nu mai însemna același lucru cu „doctrina sfințeniei”, ca în secolul al XIX-lea. Tânăra denominațiune a rămas fidelă misiunii sale originale de a predica vestea bună a mântuirii depline.

Adunarea Generală
Pilot Point, Texas, SUA
13 octombrie 1908

BISERICA NOASTRĂ GLOBALĂ

Biserica Nazarineanului este o biserică globală. Natura globală a denominațiunii a fost modelată de importanța dată misiunilor de către grupuri ale sfințeniei, care s-au unit pentru a forma Biserica Nazarineanului. Până în anul 1915 Biserica Nazarineanului exista în Argentina, Canada, Capul Verde, China, Cuba, Elveția, Guatemala, India, Japonia, Marea Britanie, Mexic, Peru și Statele Unite. Până în 1930, biserica a ajuns de asemenea și în Barbados, Mozambic, Palestina, Africa de Sud, Siria și Trinidad. În plus față de misionari, lucrătorii naționali au fost importanți în acest proces.

Caracterul internațional al bisericii a crescut în timp ce grupuri ale sfințeniei din toată lumea s-au alăturat denominațiunii. În 1915, Biserica Penticostală a Scoției s-a unit cu Biserica Penticostală a Nazarineanului. O rețea de pastori coreeni și congregațiile lor s-au alăturat Bisericii Nazarineanului în anii 1930. În anii 1940, biserici din Australia și Italia s-au unit cu Biserica Nazarineanului. În jurul anilor 1950, o asociație americană de misionari cu locații de slujire în Africa de Sud s-a alăturat Bisericii Nazarineanului. În anul 1952, bisericile Misiunii Internaționale de Sfințenie din Anglia și Africa s-au unit cu Nazarinienii. Biserica de Sfințenie Calvary s-a alăturat Bisericii Nazarineanului în 1955. Biserica Lucrătorilor Evangheliei din Ontario, Canada, s-a alăturat Bisericii Nazarineanului în anul 1958. Nigerienii au format o biserică indigenă a Nazarineanului în anii 1940 și s-au unit cu denominațiunea internațională în anul 1988.

În timp ce Biserica Nazarineanului a crescut tot mai mult, identitatea sa ca o denominațiune internațională a fost ferm stabilită. În lumina acestei dezvoltări, Nazarinienii au dezvoltat intenționat un model de biserică ce diferă de majoritatea bisericilor protestante. În 1976, o comisie a examinat viitorul denominațiunii. Raportul din anul 1980, prezentat la Adunarea Generală, recomanda ca denominațiunea să adopte în mod deliberat o politică de internaționalizare bazată pe două principii. În primul rând, a recunoscut că bisericile și districtele Nazarinene au creat la nivel global o „părtășie la nivel mondial de credincioși în care există o acceptare deplină în contextele lor culturale”. În al doilea rând, a identificat un angajament comun al „misiunii distincte a Bisericii Nazarineanului” și anume „să răspândească sfințenia biblică ... drept element-cheie într-o bază de non-negociabilitate, care reprezintă identitatea nazarinenilor”.

Aduarea Generală din 1980 a adoptat un principiu al uniformității internaționale a teologiei bazate pe Articolele de Credință. Acesta a afirmat importanța formării teologice pentru toți pastorii și a solicitat sprijinul adecvat al instituțiilor de învățământ teologic din fiecare zonă a lumii. Nazarineni au fost chemați spre maturitate ca o comunitate internațională a sfințeniei. Această comunitate a fost conectată în așa fel încât le-a fost confruntată mentalitatea veche și colonială care separa oamenii și națiunile în două grupuri: puternic și slab, donator și primitor. Acest exemplu de gândire a fost înlocuit cu o nouă perspectivă asupra lumii: una care recunoaște abilitățile și contribuția fiecărui partener.

De atunci, Biserica Nazarineanului a avut un model unic de creștere printre protestanți. Până în 1998, jumătate din Nazarineni nu mai trăiau în Statele Unite și Canada. Și doi din cinci delegați la Aduarea Generală din 2001 nu vorbeau engleza ca limbă nativă. Un african, Eugenio Duarte, din Capul Verde, a fost ales ca superintendent general în anul 2009.

Caracteristicile distinctive ale unei lucrări de slujire internaționale

Din punct de vedere istoric, eforturile Nazarinenilor s-au axat pe evanghelizare, lucrare socială și educație. Acestea au înflorit prin cooperarea reciprocă a misionarilor cu experiență multiculturală și a miilor de pastori și lucrători laici. Acești slujitori au adaptat principiile wesleyane în interiorul culturilor respective.

Hiram Reynolds a fost un lider în stabilirea conceptului de evanghelizare mondială – Nazarineni care lucrau în diferite culturi pentru a răspândi Evanghelia. Timp de 25 de ani ca superintendent general, el a fost un susținător constant și a ajutat la creșterea eforturilor cu privire la misiune pentru a deveni o prioritate pentru denominațiune. Din 1915, Misiunile Nazarinene Internaționale – o organizație care promovează, educă și strânge fonduri pentru orice acțiune misionară nazarineană – a fost activă în bisericile din întreaga lume.

Nazarinenii de la începuturi au fost oameni plini de compasiune. Ei au fost martori ai harului lui Dumnezeu prin reducerea foametei în India, construirea de orfelinate, centre maternale pentru fete și femei necăsătorite și prin crearea de misiuni urbane prin care slujeau persoanelor fără adăpost și dependente. În anii 1920, prioritățile lucrărilor sociale au fost orientate înspre medicină. Biserica Nazarineanului a construit spitale în China și Swaziland și mai târziu în India și Papua Noua Guinee. Profesioniști nazarineni din domeniul medical îi îngrijeau pe cei bolnavi, intervenind chirurgical, instruind asistente medicale și sponsorizând clinici mobile în cele mai sărace zone din lume. Biserica a deschis facilități specializate, cum ar fi clinica din Africa care luptă împotriva leprei.

În anii 1980, denominațiunea a creat Lucrările Nazarinene de Compasiune. Această lucrare a permis implicarea la o scară mai largă în lucrările sociale care continuă și azi: sponsorizare pentru copii, ajutor în caz de dezastre naturale, educație cu privire la SIDA, sprijin pentru orfani, proiecte pentru asigurarea apei potabile, distribuție de alimente și multe altele.

Școala duminicală și studiile biblice au fost întotdeauna parte din viața fiecărei biserici locale a Nazarineanului. Acestea joacă un rol important în formarea ucenicilor asemenea lui Hristos. De la începuturi, biserica a investit în educația primară și alfabetizare. Cel mai vechi exemplu este Școala Speranței pentru fete, din Calcuta, fondată în anul 1905. Școlile nazarinene îi pregătesc pe elevii din întreaga lume să se implice mai mult în toate aspectele vieții: social, economic, precum și religios. În Statele Unite, majoritatea univertăților nazarinene au avut atașate școli primare și licee până la mijlocul secolului al XX-lea.

Fondatorii Nazarineni au investit semnificativ în învățământul superior. Ei au crezut că acesta este un lucru esențial pentru formarea pastorilor și a lucrătorilor creștini. A fost crucial și pentru formarea lucrătorilor laici. Comitetul Internațional pentru Educație enumeră instituțiile Nazarinene de învățământ superior din întreaga lume, inclusiv colegii și universități din Africa, Brazilia, Canada, Insulele Caraibe, Coreea și Statele Unite. Există școli de asistență medicală în India și Papua Noua Guinee. În plus, biserica conduce colegii biblice și institute în toate cele șase regiuni ale lumii (Africa, Asia-Pacific, Eurasia, Mezoamerica, America de Sud și SUA/Canada), precum și școli de teologie în Australia, Costa Rica, Anglia, Filipine și Statele Unite.

Biserica Nazarineanului a crescut în timp, de la o biserică cu o prezență în zonele împrăștiate în jurul lumii la o comunitate globală de credincioși. Întemeiată în tradiția wesleyană, biserica descrie membrii săi ca fiind oameni ai credinței creștine, ai sfințeniei și ai misiunii (Vezi și secțiunea „Valorile Noastre Esențiale”). Nazarinenii îmbrățișează declarația de misiune a Bisericii: „A face ucenici asemenea lui Hristos în toate națiunile”.

¹Jurnalul celei de a douăzecea Adunări Generale ale Bisericii Nazarineanului, (1980): 232.

VALORILE NOASTRE ESENȚIALE

1. Noi suntem oameni ai credinței creștine

Ca membri ai Bisericii Universale, ne unim cu toți credincioșii adevărați în proclamarea Domniei lui Isus Hristos și în îmbrățișarea declarațiilor crezului istoric Trinitarian al credinței creștine. Noi prețuim tradiția noastră wesleyană de sfințenie și credem că este o cale spre înțelegerea credinței adevărate în conformitate cu Scriptura, rațiunea, tradiția și experiența.

Noi suntem uniți cu toți credincioșii adevărați în proclamarea Domniei lui Isus Hristos. Noi credem că, în dragostea Sa divină, Dumnezeu oferă tuturor oamenilor iertarea de păcate și o nouă relație cu El. Noi credem că a fi împăcați cu El implică împăcarea unul cu celălalt, iubindu-ne unul pe celălalt, așa cum am fost iubiți de Dumnezeu și iertându-ne unul pe celălalt, așa cum am fost iertați de Dumnezeu. Noi credem că trăirea noastră împreună trebuie să exemplifice caracterul lui Hristos. Noi afirmăm împreună cu toți creștinii de pretutindeni și susținem crezurile Trinitariene și credința creștină și punem o mare valoare pe tradiția noastră wesleyană de sfințenie. Noi privim Scriptura ca sursa primordială de adevăr confirmat de rațiune, tradiție și experiență.

Noi Îl mărturisim și Îl laudăm pe Isus Hristos Domnul împreună cu toți oamenii lui Dumnezeu. Isus Hristos este Domnul Bisericii, una, sfântă, sobornicească și apostolească, așa cum ne spune Crezul Nicean. Prin Isus Hristos și prin Duhul Sfânt, Dumnezeu Tatăl oferă iertare de păcat și împăcare cu întreaga creație. Aceia care răspund ofertei lui Dumnezeu devin prin credință parte din poporul lui Dumnezeu. Fiind iertați și împăcați în Hristos, noi iertăm și suntem împăcați unul cu celălalt. În acest mod, noi suntem Biserica și Trupul lui Hristos și revelăm unitatea acestui Trup. Ca unic Trup al lui Hristos, noi avem „un singur Domn, o singură credință, un singur botez”. Noi afirmăm unitatea bisericii lui Hristos și ne străduim să o păstrăm în toate lucrurile. (Efeseni 4:5, 3)

NOI SUNTEM UNIȚI CU
TOȚI CREDINCIOȘII
ADEVĂRAȚI ÎN
PROCLAMAREA DOMNIEI
LUI ISUS HRISTOS.

2. Noi suntem oameni ai sfințeniei

Dumnezeu, care este sfânt, ne cheamă și pe noi la o viață de sfințenie. Noi credem că Duhul lui Dumnezeu caută să facă în noi o a doua lucrare, a cărei terminologie include: „sfințire deplină” și „botezul cu Duhul Sfânt” – curățirea în întregime de păcat, înnoirea după chipul lui Dumnezeu, împuternicindu-ne să-L iubim pe Dumnezeu cu toată inima noastră, tot sufletul nostru, tot cugetul nostru și toată puterea noastră, și pe aproapele nostru ca pe noi înșine și să modeleze în noi caracterul lui Hristos. Sfințenia în viața credincioșilor este cel mai bine înțeleasă în expresia: „asemănare cu Hristos”.

Noi suntem chemați de Scriptură și atrași prin har să ne închinăm lui Dumnezeu și să-L iubim pe El cu toată inima, tot sufletul, tot cugetul și puterea, și pe aproapele nostru ca pe noi înșine. Cât despre noi, ne dedicăm în întregime lui Dumnezeu, crezând că putem fi „sfințiți pe deplin”, ca o a doua experiență a harului. Noi credem că Duhul Sfânt ne convinge de păcat, ne curățește, ne umple și ne împuternicește, în timp ce harul lui Dumnezeu ne transformă zi de zi în oameni ai dragostei și ai disciplinei spirituale, ai purității morale și etice și ai compasiunii și dreptății. Lucrarea Duhului Sfânt este aceea de a ne restaura după chipul și asemănarea lui Dumnezeu și de a modela în noi caracterul lui Hristos.

Noi credem în Dumnezeu Tatăl, Creatorul, care face să ia ființă ceea ce nu există. Atunci când noi nu existam, El ne-a adus la ființă, ne-a făcut pentru El și ne-a modelat după chipul Său. Noi am fost însărcinați să reflectăm chipul Său: „Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru; voi să vă sfințiți și fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt” (Leviticul 11:44).

3. Noi suntem oameni ai misiunii

Noi suntem oameni „trimiși”, răspunzând chemării lui Hristos și împuterniciți de Duhul Sfânt să mergem în toată lumea, mărturisind despre Domnia lui Hristos și participând cu Dumnezeu la edificarea Bisericii și la extinderea Împărăției Sale (2 Corinteni 6:1). Misiunea noastră (a) începe în închinare, (b) slujește lumii prin evanghelizare și compasiune, (c) încurajează credincioșii spre maturitate creștină prin ucenicizare și (d) pregătește femei și bărbați pentru slujire prin studii creștine superioare.

A. Misiunea noastră de închinare

Misiunea bisericii în lume începe în închinare. Aceasta are loc atunci când suntem împreună înaintea lui Dumnezeu închinându-ne – cântând, ascultând citirea publică a Bibliei, dând zecuielile și darurile noastre, rugându-ne, ascultând Cuvântul predicat, botezând, având părtășie la Cina Domnului – atunci știm în modul cel mai clar ce înseamnă să fii poporul lui Dumnezeu. Crezul nostru, că lucrarea lui Dumnezeu în lume este îndeplinită în primul rând prin congregațiile care se închină, ne conduce la înțelegerea că misiunea noastră include și primirea de noi membri în părtășia bisericii și organizarea unor noi congregații care să se închine.

Închinarea este expresia cea mai înaltă a dragostei noastre pentru Dumnezeu. Aceasta este adorare centrată în jurul lui Dumnezeu, onorându-L pe Acela care, prin harul și mila Sa, ne răscumpără. Contextul primordial al închinării este biserica locală, unde oamenii lui Dumnezeu se adună, nu pentru o experiență egocentristă sau pentru glorificarea eului, ci pentru predarea și dăruirea de sine. Închinarea este biserica în lucrare, plină de dragoste și supunere față de Dumnezeu.

ÎNCHINAREA ESTE EXPRESIA CEA MAI ÎNALTĂ A DRAGOSTEI NOASTRE PENTRU DUMNEZEU.

B. Misiunea noastră de compasiune și evanghelizare

Ca și oameni consacrați lui Dumnezeu, noi împărtășim dragostea Lui pentru cei pierduți și compasiunea Lui pentru cei săraci și deznădăjduiți. Marea Poruncă (Matei 22:36-40) și Marea Însărcinare (Matei 28:19-20) ne împinge spre angajare în evanghelizare, compasiune și dreptate. Cât despre noi, suntem dedicați lucrării de a invita oamenii la credință, pentru grija față de cei în nevoie, pentru împotrivire față de nedreptate și pentru a fi lângă cei asupriți, pentru a ne aduce aportul la protejarea și păstrarea resurselor creației lui Dumnezeu și a include în părtășia noastră pe toți aceia care cheamă numele Domnului.

Prin misiunea ei în lume, biserica demonstrează dragostea lui Dumnezeu. Biblia este narațiunea întregii lucrări a lui Dumnezeu de împăcare a lumii cu Sine prin Hristos Isus (2 Corinteni 5:16-21). Biserica este trimisă în lume să participe cu Dumnezeu în misiunea dragostei și împăcării prin evanghelizare, compasiune și dreptate.

C. Misiunea noastră de ucenicizare

Noi suntem dedicați pentru a fi – și invităm și pe alții pentru a deveni – ucenici ai lui Isus. Cu aceasta în minte, noi suntem dedicați furnizării căilor (de ex. școala duminicală, studii biblice, grupuri de părtășie) prin care credincioșii sunt încurajați să crească în înțelegerea credinței creștine și în relația lor unul cu altul și cu Dumnezeu. Noi înțelegem că ucenicizarea include supunerea noastră în ascultare față de Dumnezeu și a disciplinelor credinței. Noi credem că trebuie să ne ajutăm unul pe altul în trăirea unei vieți sfinte prin susținere reciprocă, părtășie creștină și responsabilitate unul față de celălalt în dragoste. Wesley spunea: „Dumnezeu ne-a dat unul celuilalt pentru a ne întări mâinile unul celuilalt”.

Ucenicizarea creștină este un mod de viață. Acesta este procesul învățării modului în care Dumnezeu dorește să trăim în lume. Și așa cum învățăm să trăim în supunere față de Cuvântul lui Dumnezeu, în supunere față de disciplinele credinței și în responsabilitate unul față de celălalt, noi începem să înțelegem adevărata bucurie a unei vieți disciplinate și însemnătatea libertății creștine. Ucenicizarea nu este numai efort uman, supunerea față de reguli și regulamente. Acestea sunt căi prin care Duhul Sfânt ne aduce treptat la maturitate în Hristos. Prin ucenicizare, noi devenim oameni cu caracter creștin. Țelul suprem al ucenicizării este acela de a fi transformat după asemănarea lui Isus Hristos (2 Corinteni 3:18).

ȚELUL SUPREM AL UCENICIZĂRII ESTE
ACELA DE A FI TRANSFORMAT DUPĂ
ASEMĂNAREA LUI ISUS HRISTOS

D. Misiunea noastră pentru educație creștină superioară

Noi suntem dedicați educației creștine, prin care bărbați și femei sunt pregătiți pentru vieți de slujire creștină. În seminariile, școlile biblice, colegiile și universitățile noastre, noi suntem dedicați căutării cunoștinței, dezvoltării caracterului creștin și pregătirii liderilor pentru realizarea chemării făcute de Dumnezeu pentru slujire în biserică și în lume.

Educația creștină superioară este o parte centrală a Bisericii Nazarineanului. În anii incipienți ai Bisericii Nazarineanului, au fost organizate instituții pentru educație creștină superioară, cu scopul de a pregăti femei și bărbați ai lui Dumnezeu pentru conducere și slujire creștină în toată lumea cuprinsă de trezirea wesleyană și de sfințenie. Dedicarea noastră continuă pentru educația creștină superioară de-a lungul anilor a rezultat într-o rețea globală de seminarii, școli biblice, colegii și universități.

MISIUNEA NOASTRĂ

Ca o comunitate globală de credință, suntem dedicați Marii Trimiteri date de Isus (Matei 28:19-20). Cu alte cuvinte, ducem Vestea Bună a unei noi vieți în Isus Hristos oamenilor de pretutindeni. Răspândim mesajul sfințeniei biblice – trăind asemenea lui Hristos – în toate zonele lumii.

Biserica Nazarineanului aduce împreună persoanele care L-au primit pe Isus Hristos ca Domn al vieții lor. Noi ne adunăm pentru părtășie creștină, cu dorința de a ne întări unul pe altul în credință prin închinare, învățătură, formare și slujirea altor oameni.

Împreună cu angajamentul de a trăi o viață asemenea lui Hristos, ne străduim să arătăm compasiunea lui Isus tuturor oamenilor.

În timp ce scopul principal al bisericii este de a slăvi pe Dumnezeu, suntem de asemenea chemați să fim participanți activi în misiunea Lui – de a împăca lumea cu El Însuși.

Aceasta include toate principiile istorice ale misiunii noastre: evanghelizare, sfințire, ucenicizare și compasiune. Aducem toate acestea împreună în sintagma: să fim asemenea lui Hristos. Aceasta este esența sfințeniei.

Nazarinenii devin „oameni trimiși” – trimiși în case, la locurile de muncă, comunități și sate, precum și orașe și țări. Misionarii sunt acum trimiși din toate regiunile lumii.

Dumnezeu continuă să cheme oameni obișnuiți să facă lucruri extraordinare care sunt posibile prin Duhul Sfânt.

MISIUNEA
BISERICII NAZARINEANULUI
ESTE DE A FACE UCENICI
ASEMENEA LUI HRISTOS
ÎN TOATE NAȚIUNILE.

CARACTERISTICILE NOASTRE NAZARINENE

La Adunarea Generală din anul 2013, Consiliul Superintendenților Generali a prezentat șapte caracteristici ale Bisericii Nazarineanului:

1. Închinarea semnificativă
2. Învățătura teologică coerentă
3. Evanghelizarea plină de pasiune
4. Ucenicia intențională
5. Dezvoltarea Bisericii
6. Conducerea transformațională
7. Compasiunea folositoare

Aceste caracteristici nu iau locul misiunii noastre – „a face ucenici asemenea lui Hristos” – sau valorilor noastre esențiale – „creștin, sfințenie și misiune”. În schimb, descriu ceea ce noi credem ar trebui să caracterizeze orice Biserică a Nazarineanului și, în mare parte, ar trebui să fie reflectate de către nazarineni de pretutindeni. Cerem liderilor bisericilor să sublinieze și tuturor membrilor bisericii să urmeze aceste caracteristici, în timp ce mergem înainte. Haidеți să explorăm modul în care acestea ar putea deveni realități pentru biserica globală.

O CHEMARE LA ÎNCHINARE

Veniți să cântăm cu veselie Domnului
și să strigăm de bucurie către Stâncă mântuirii noastre.

Să mergem înaintea Lui cu laude, să facem să răsunе cântece în cinstea Lui!

Căci Domnul este un Dumnezeu mare,
este un Împărat mare, mai presus de toți dumnezeii.

El ține în mână adâncimile pământului și vârfurile munților sunt ale Lui.

A Lui este marea, El a făcut-o, și mâinile Lui au întocmit uscatul:

veniți să ne închinăm și să ne smerim,

să ne plecăm genunchiul înaintea Domnului, Făcătorului nostru!

Căci El este Dumnezeul nostru și noi suntem poporul pășunii Lui,
turma pe care o povățuiește mâna Lui.

—Psalmul 95.1-7a

1. Închinarea semnificativă

Putem spune cu încredere că a ne închina lui Dumnezeu înseamnă să-L recunoaștem ca Stâncă mântuirii noastre, mărețul Dumnezeu, mărețul Împărat care este mai presus de toți dumnezeii, Creatorul tuturor lucrurilor și Păstorul care are grijă de poporul Său.

A. Ucenicii lui Isus au trăit în prezența Lui și au slujit altora, ca urmare a relației lor.

- Isus a trimis pe ucenicii Săi în lume să slujească (Matei 10).
- El le-a spus mai târziu că aveau nevoie să fie umpluți cu Duhul Sfânt. Ei au așteptat în camera de sus și Duhul Sfânt a venit, așa cum a promis Isus (Fapte 2).
- După ce ucenicii au început lucrarea lor în lume, ei au devenit împuterniciți ai lui Dumnezeu.
- Ucenicii au adus un mesaj de împăcare, împreună cu misiunea lor de împăcare (2 Corinteni 5:11-21).
- Pavel a spus cel mai bine: „Noi, dar, suntem trimiși împuterniciți ai lui Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: împăcați-vă cu Dumnezeu! Pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.” (2 Corinteni 5:20-21).

B. Isus i-a provocat pe ucenicii Săi cu Marea Trimitere.

- „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, învățându-i și să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” (Matei 28:19-20).
- Biserica timpurie a început cu adevărat să-și îndeplinească această trimitere în lume ca urmare a unei închinări semnificative în Antiohia (Fapte 13:1-4).

C. Închinarea semnificativă are loc pe măsură ce punem în practică disciplinele Duhului, cum ar fi postul și rugăciunea.

- Apoi Duhul Sfânt i-a trimis să câștige și pe alții la credința lor.

- Acest lucru s-a întâmplat în contextul închinării.
  - Închinarea ne inspiră și eliberează puterea lui Dumnezeu în viețile noastre.
  - Închinarea reorientează viețile noastre către cea a lui Hristos. Este o disciplină spirituală imperativă pentru toți credincioșii, folosită de Dumnezeu pentru a ne forma după chipul sfânt al lui Isus.
  - Trebuie să facem atât închinarea personală cât și cea colectivă să devină o practică consecventă în viețile noastre.
- D. Închinarea semnificativă permite ca, în timp ce suntem adunați pentru închinare, noi să răspundem modurilor prin care Dumnezeu lucrează printre noi.
- Biserica timpurie nu lua hotărâri obișnuite prin intermediul comitetelor sau a seminariilor.
  - Mai degrabă, ei se adunau în mod frecvent pentru închinare în comunitate și Îi permitea lui Dumnezeu să lucreze în mod liber între ei.
  - Trebuie să fim dispuși să ne oprim din programul nostru pentru a-l permite lui Dumnezeu să-și facă lucrarea Sa în noi.
- E. Închinarea semnificativă Îi face loc lui Dumnezeu să aibă libertatea de acțiune când noi Îl așteptăm pe El cu anticipare.
- Trebuie să Îi permitem lui Dumnezeu să Se descopere și să convingă, să miște, să atingă, să mântuiască și să sfințească oamenii în felul Său și în timpul Lui desăvârșit.
  - Ar trebui să ne adunăm pentru închinare cu dorința că Dumnezeu ne va întâlni și va lucra printre noi.
  - Trebuie să anticipăm că Dumnezeu lucrează în moduri foarte evidente, făcând ceea ce doar El poate să facă, când ne adunăm săptămânal pentru un timp de închinare. Noi nu trebuie să fim niciodată mulțumiti, cu o rutină de întâlniri obișnuite.
- F. Copiii lui Dumnezeu trebuie să se întâlnească săptămânal, astfel încât să poată fi capturați puternic de către Duhul lui Dumnezeu.
- Nimic nu poate înlocui ceea ce înseamnă pentru duhul omului atingerea Duhului Sfânt a lui Dumnezeu.
  - Acest lucru se întâmplă cel mai bine în momentele de închinare colectivă semnificativă.

BISERICA TIMPURIE A ÎNCEPUT CU
 ADEVĂRAT SĂ-ȘI ÎNDEPLINEASCĂ
 ACEASTĂ TRIMITERE ÎN LUME CA URMARE
 A UNEI ÎNCHINĂRI SEMNIFICATIVE ÎN
 ANTIOHIA.

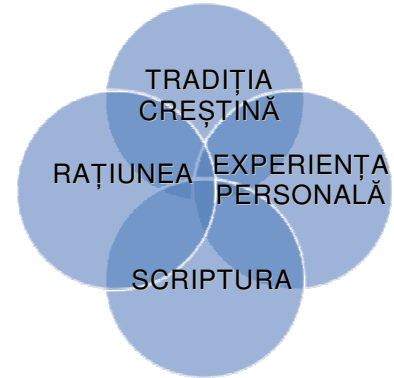
2. Învățătura teologică coerentă

A. Vocea noastră nazarineană trebuie să fie auzită în biserica creștină interconfesională.

- Vorbește despre cine suntem din punct de vedere teologic.
- Aceasta este ceea ce noi afirmăm, ceea ce ne motivează să acționăm și modul în care trăim credința noastră în viața de zi cu zi.

B. Acestea sunt sursele noastre pentru învățătura teologică coerentă.

- Scriptura: Noi credem ca sfintele scripturi sunt fundamentale și vitale în formarea identității noastre în Hristos.
- Tradiția creștină: Noi sărbătorim învățăturile ortodoxe vechi de 2.000 de ani prin diferite tradiții creștine.
- Rațiunea: Noi credem ca Duhul lui Dumnezeu lucrează prin intelectul nostru și ne dă discernământ.
- Experiența personală: Credem că Dumnezeu lucrează în și prin viețile persoanelor care Îl urmează pe Hristos.

C. Aceste convingeri ne dau coerență teologică.

- Suntem creștini.
  - Afirmăm credința noastră în Dumnezeu Triunic—Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.
  - Afirmăm credința în Isus Hristos ca Fiul lui Dumnezeu.
  - Afirmăm pe Hristos ca fiind a doua persoană a Trinității.
  - Am păstrat crezurile și tradițiile ortodoxe ale bisericii creștine.
- Suntem protestanți.
  - Noi credem în îndreptățirea doar prin har, prin credință pentru mântuire
  - Noi acordăm un loc primordial autorității Bibliei.
  - Noi credem în preoția tuturor credincioșilor.
  - Noi susținem predica drept element central al experienței închinării și, prin urmare, plasăm amvonul în centrul platformei bisericii.
  - Noi credem că darurile Duhului sunt distribuite între toți credincioșii din Trupul lui Hristos.
- Suntem evanghelici.
  - Noi credem în posibilitatea și necesitatea unei relații personale cu Isus Hristos, prin iertarea păcatelor și transformarea caracterului nostru pentru a deveni asemenea lui Hristos.
  - Noi credem că moduri de viață schimbate sunt mărturia credinței noastre.
- Suntem wesleyeni.
  - Noi credem în natura esențială a lui Dumnezeu în jurul căruia se construiește toată teologia—„Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4:8).
  - Noi credem că oamenii își exercită liberul arbitru pentru a avea o relație plină de însemnătate cu Dumnezeu.
  - Noi credem că Dumnezeu își exercită harul și mila față de umanitate.
  - Noi credem că harul premergător a lui Dumnezeu merge înaintea unei persoane, protejează acea persoană de a merge mai adânc în păcat, și o atrage înapoi la Dumnezeu.
  - Noi credem că harul lui Dumnezeu, care caută, răscumpără, mântuiește și sfințește, lucrează cu o persoană pentru a o face să devină copil a lui Dumnezeu și să dă biruință continuă în umblarea creștină.

- o Noi credem în optimismul harului pentru a rupe puterea păcatului în viața unei persoane și de a transforma persoana de la un păcătos într-un copil al lui Dumnezeu care ascultă voit pe Domnul cu o inimă plină de dragoste.
- o Sfințenia și sfințirea sunt posibilități reale în această viață.
- Noi credem în mărturia Duhului.
  - o Noi credem că Duhul Sfânt asigură persoanele că păcatele le sunt iertate de Dumnezeu și le oferă convingerea că sângele lui Isus Hristos continuă să acopere păcatele din trecut și să ofere biruință zilnică.
  - o Noi credem în îndrumarea Duhului, care permite unei persoane să fie condusă de Dumnezeu cu privire la deciziile de zi cu zi ale vieții. Duhul lui Dumnezeu îi poate conduce pe copiii Săi prin sfaturi și examinări, oferind o direcție pentru călătoria vieții.

NOI PRIVIM SCRIPTURA CA SURSA PRIMORDIALĂ DE ADEVĂR CONFIRMAT DE RAȚIUNE, TRADIȚIE ȘI EXPERIENȚĂ.

D. Credem ca există patru aspecte esențiale ale unei vieți sfinte:

- Asemănarea cu Hristos—suntem transformați zilnic să fim asemenea lui Isus prin lucrarea Duhului Sfânt, în timp ce ne facem disponibili lucrării lui Dumnezeu în noi. „Deci, dacă este vreo îndrumare în Hristos, dacă este vreo mângâiere în dragoste, dacă este vreo legătură a Duhului, dacă este vreo milostivire și vreo îndurare, faceți-mi bucuria deplină și aveți o simțire și un gând.” (Filipeni 2:1-2)
  - Trăirea—suntem pus deoparte pentru scopuri sfinte pentru face lucrarea lui Dumnezeu în lumea noastră. „Nu Te rog să-i iei din lume, ci sa-i păzești de cel rău. Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume. Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul.” (Ioan 17:15-17)
  - Ispita și puterea de a alege—nu avem doar capacitatea de a nu ne preda viciilor, gândurilor care vin din fire sau celui rău ci și puterea de la Dumnezeu să trăim o viață sfântă. „Și mă rog...să vă lumineze ochii inimii ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți și care este fața de noi, credincioșii, nemărginita mărire a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui, pe care a desfășurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat din morți și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești.” (Efeseni 1:18-20)
  - Roada Duhului—dragostea desăvârșită a lui Dumnezeu, care se manifestă în dragoste, bucurie, pace, îndelunga răbdare, bunătate, facerea de bine, credințioșia și înfrânarea poftelor. „În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârșită izgonește frica; pentru că frica are cu ea pedeapsa; și cine se teme n-a ajuns desăvârșit în dragoste.” (1 Ioan 4:18)
- E. Noi credem în „via media”—calea de mijloc. Noi încercăm să evităm extremele de ambele părți ale multor chestiuni. Ne concentrăm mai puțin pe particularitățile extremelelor și mai mult pe echilibrul din mijloc, ori de câte ori este posibil.

3. *Evanghelizarea plină de pasiune*

Evanghelizarea plină de pasiune este răspunsul nostru la iubirea și harul lui Isus pentru omenire. Biserica Nazarineanului a început cu evanghelizare plină de pasiune, iar acest lucru continuă să fie centrul a tot ceea ce suntem. În chemarea sa la evanghelizare, Phineas Bresee, primul superintendent general al Bisericii Nazarineanului, a spus: „Suntem datori să ducem mai departe mesajul Evangheliei la toți oamenii în aceeași măsură în care l-am primit și noi.” Noi ne concentrăm în a-i ajuta pe oameni să descopere o credință personală prin care să fie mântuiți prin Isus Hristos.

A. Evanghelizarea plină de pasiune a fost modelată de Isus:

- „Când a văzut gloatele, l s-a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite și risipite, ca niște oi care n-au păstor. Atunci a zis ucenicilor Săi: «Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui.»” (Matei 9:36-38)
- „Isus a spus: «Nu ziceți voi că mai sunt patru luni până la seceriș? Iată, Eu vă spun: Ridicați-vă ochii și priviți holdele, care sunt albe acum, gata pentru seceriș.»” (Ioan 4:35)

B. Evanghelizarea plină de pasiune a fost poruncită de Isus:

- „Apoi le-a zis: «Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.»” (Marcu 16:15)
- „Și le-a zis: «Așa este scris și așa trebuia să pătimizească Hristos și să învieze a treia zi dintre cei morți. Și să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim.»” (Luca 24:46-47)

C. Evanghelizarea plină de pasiune a fost stabilită de către Isus:

- „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.” (Matei 24:14).
- „Hoțul nu vine decât să fure, să înjunghie și să prăpădească. Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug.” (Ioan 10:10).

D. Evanghelizarea plină de pasiune este împuternicită de Duhul Sfânt:

- El ne împuternicește pe fiecare, individual și ca și colectiv, pentru a trăi și a fi martorii sfințeniei.
- „Ci voi veți primi o putere, când se va coborî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului.” (Fapte 1:8)

E. Evanghelizarea plină de pasiune este formată de Duhul Sfânt:

- Viața Lui în noi este evidentă și productivă.
- „Roada Duhului ... este dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credințioșia, blândețea și înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege. Cei care sunt ai lui Hristos Isus și-au răstignit firea pământească împreună cu patimile și poftele ei. Din moment ce trăim prin Duhul, să și umblăm prin Duhul.” (Galateni 5:22-25)

F. Evanghelizarea plină de pasiune aduce viață nouă și o energie proaspătă pentru fiecare persoană și pentru întreaga biserică.

- „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi.” (2 Corinteni 5:17)
- „Și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiți.” (Fapte 2:47b)

G. Evanghelizarea plină de pasiune este o expresie a ascultării noastre de Isus:

- Una dintre dovezile incontestabile ale puterii transformatoare a Evangheliei este viața lui Pavel.
- Într-una dintre mărturiile lui, apostolul a spus: „Eu sunt dator și grecilor și barbarilor, și celor învățați și celor neînvățați. Astfel, în ce mă privește pe mine, am o vie dorință să vă vestesc

Evanghelia...căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede.” (Romani 1:14-16)

- H. Pasiunea pentru Hristos este intrarea în Marea Trimitere (Matei 28:19-20) – instruirea și echiparea noastră:
- În consecință, toată lumea ar trebui să-L cunoască pe Isus Hristos.
  - Așadar, toată lumea, chiar și cei mai puțin dotați în tehnici sau metode, ar trebui să răspundă cu pasiune și să împărtășească cu hotărâre pe Hristos.
- I. Evanghelizarea plină de pasiune ne invită să ne bazăm pe puterea Cuvântului lui Dumnezeu, care ne constrânge să împărtășim vestea bună a mântuirii cu alții:
- Noi studiem Biblia în credință; apoi spunem altora ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu.
  - Puterea mesajului Evangheliei vorbește inimilor bărbaților și femeilor, băieților și fetelor care au nevoie de o relație restaurată cu Dumnezeu.
  - Isus este exemplul nostru. „Căci Fiul omului a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut.” (Luca 19:10). „Când învăța Isus norodul în Templu și propovăduia Evanghelia.” (Luca 20:1).
- J. Evanghelizarea plină de pasiune ne împinge să-L cunoaștem pe Hristos în întregime:
- Transmite cine suntem, stilul nostru de viață. Pasiunea noastră pentru viață nu este mai mare decât pasiunea pentru evanghelizare. Alegând viața, alegem și să evanghelizăm.
  - Verifică ceea ce știm. Ca și orbul care a fost vindecat de Isus și a mărturisit simplu: „Un lucru știu. Am fost orb, dar acum văd!” (Ioan 9:25).
  - Testează cât de recunoscători ar trebui să fim pentru privilegiu. „Fără plată ați primit, fără plată să dați.” (Matei 10:8b).
- K. Evanghelizarea plină de pasiune ne motivează să facem ucenici:
- De-a lungul călătoriei vieții, căutăm să influențăm oamenii pe care îi cunoaștem și pe cei pe care nu îi cunoaștem, împărtășind despre umblarea noastră în credință.
  - Fiecare urmaș a lui Hristos trebuie să fie suficient de pasionat de relația lui cu Dumnezeu pentru ca împărtășirea mărturiei personale să curgă în mod natural în conversațiile cu ceilalți.
- L. Evanghelizarea plină de pasiune stimulează creativitatea noastră:
- Folosim multe instrumente pentru a împărtăși mesajul Vestii Bune.
  - Avem multe metode, dar un singur mesaj.
  - Folosim multe strategii—evanghelizare la scara largă, prietenie și evanghelizare personală, grupuri mici, din mediul urban și multe altele.

„SUNTEM DATORI SĂ DUCEM MAI DEPARTE MESAJUL EVANGHELIEI LA TOȚI OAMENII ÎN ACEEAȘI MĂSURĂ ÎN CARE L-AM PRIMIT ȘI NOI.” –PHINEAS BRESEE

4. Ucenicia intenționată

A. Isus a chemat biserica să facă în mod intenționat ucenici.

- „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, învățându-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.” (Matei 28:19-20).
- Biserica are o metodă intențională de a face ucenici asemenea lui Hristos.
- Ucenicii care sunt asemenea lui Hristos sunt oameni care trăiesc în Hristos, cresc în asemănare cu Hristos și fac ceea ce face El. Ei se leapădă de sine, Îl iubesc și Îl ascultă pe Dumnezeu cu toată inima, tot sufletul, tot cugetul și toată puterea lor (Marcu 12:30, Ioan 15, Luca 9).
- Ucenicizarea relațional-intenționată ajută oamenii să dezvolte relații apropiate în ascultare de Isus. În aceste relații, Duhul lui Hristos transformă caracterul lor în a fi asemenea lui Hristos—schimbarea valorilor noilor credincioși cu valorile Împărăției, și implicarea lor în misiunea Sa de a investi în alții din casele lor, din biserici și din întreaga lume.

Ucenicizarea relațional-intenționată ajută oamenii să dezvolte relații apropiate în ascultare de Isus. În aceste relații, Duhul lui Hristos transformă caracterul lor în a fi asemenea lui Hristos—schimbarea valorilor noilor credincioși cu valorile Împărăției, și implicarea lor în misiunea Sa de a investi în alții din casele lor, din biserici și din întreaga lume.

B. Noi începem prin a-i ajuta pe oameni să aibă o relație personală cu Isus Hristos.

- Călătoria credinței începe prin mărturisirea păcatelor și iertarea primită prin har, prin credință în Isus Hristos.
- Aceste noi fapte în Hristos sunt născute din nou și înfiate în familia lui Dumnezeu.
- Nașterea din nou produce inimi și stiluri de viață schimbate, mărturii ale harului lui Dumnezeu pentru cei care le-au cunoscut.
- Avem grijă de acești noi credincioși în comunitatea de credință, învățându-i de la început că au fost salvați nu doar pentru ei înșiși, ci și pentru cei pe care îi vor influența să-L accepte pe Isus. Vor deveni mentori pentru alți ucenici, care, aceștia la rândul lor, vor fi mentori.
- Ucenicizarea presupune a ajuta pe altcineva să urmeze pe Isus mai îndeaproape.

C. Noi dezvoltăm în mod intenționat ucenici asemenea lui Hristos printr-o slujire puternică de predicare.

- Pastorii noștri aduc predici cu instrucțiuni cu privire la modul de a crește în credința noastră în Hristos.
- Pastorii noștri prezintă predici care au bază biblică și îndreaptă oamenii spre creștere și spre o foame mai profundă pentru Biblie.
- Pastorii noștri permit Cuvântului lui Dumnezeu să devină baza tuturor eforturilor de ucenicizare.
- Pastorii noștri învață oamenii cum să studieze Biblia și să se gândească la ceea ce înseamnă Cuvântul, precum și modul în care acesta se aplică în viața lor.
- Pastorii noștri depun eforturi pentru a predica din diferite părți ale Bibliei pe tot parcursul anului.

- Pastorii noștri se bazează pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu să însușească tot ceea ce fac în unitate într-un mod echilibrat, pentru a forma ucenici asemenea lui Hristos.
  - Isus a predicat mulțimilor și i-a învățat cu grijă pe ucenicii Săi, într-un grup mic.
  - Isus nu a predicat fără a spune o pildă (poveste) pentru a ajuta oamenii să învețe (Marcu 4:34).
- D. Noi promovăm școala duminicală, care hrănește spiritual și crește ucenici asemenea lui Hristos.
- Profesorii noștri de școală duminicală predau lecții care au ca scop formarea de ucenici asemenea lui Hristos, atât în prezentarea Bibliei cât și în aplicarea ei în viața de zi cu zi.
  - Profesorii noștri de școală duminicală au dedicare față de tinerii credincioși, care depășește limitele sălii de clasă, pentru a putea răspunde la întrebările lor despre credința creștină și pentru a-i încuraja să crească în harul lui Dumnezeu.
  - Sistemul nostru de educare al școlii duminicale oferă programe de la bebeluși până la pensionari, prezentând secvența materialului prin care se studiază întreaga Biblie într-un mod organizat. „Învăță pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, și când va îmbătrâni nu se va abate de la ea.” (Proverbe 22:6)
- E. Noi dezvoltăm grupuri mici de studiu biblic prin care se încurajează darea de socoteală.
- Grupurile mici de studiu Biblic oferă o platformă potrivită pentru a da socoteală, atât ca și grup dar și unu la unu, pentru credincioșii noi, dar și pentru cei maturi în credință.
  - Relațiile sănătoase care se formează în grupurile mici constituie baza întâlnirilor informale ca și prieteni.
  - Aceste grupuri de studiu oferă un amestec de studiu biblic și interacțiune socială, care este esențială pentru creșterea în har.
  - Petrecând timp împreună, nu doar duminică, aceste grupuri mici de ucenicizare se transformă în grupuri de sprijin.
- F. Noi încurajăm creșterea spirituală a ucenicilor asemenea lui Hristos printr-un program de biserică bine planificat.
- Concursuri biblice
  - Caravană pentru copii
  - Școli biblice de vacanță
  - Evanghelizare prin activități de Crăciun și Paște
  - Lucrări de compasiune
  - Ucenicizarea altora
  - Lucrările de slujire pentru bărbați, femei, pensionari, persoane necăsătorite, persoane cu nevoi speciale, echipe sportive și pentru o varietate de alte grupuri asemănătoare sunt încurajate să ajute oamenii să se conecteze cu Hristos și biserica Lui

Rugăciunea, Cuvântul lui Dumnezeu și sprijinul reciproc intenționat de a deveni tot mai mult asemenea lui Hristos caracterizează ucenicizarea dinamică din biserică.

- G. Încurajăm credincioșii să folosească toate mijloacele disponibile pentru creșterea și dezvoltarea credinței personale.
- Folosiți Biblia de studiu; ascultați Biblia pe fișiere audio.

- Rugați-vă zilnic.
- Ascultați muzică creștină.
- Citiți literatură creștină.
- Găsiți un frate de credință căruia să-i dați socoteală, care se va ruga în fiecare zi să deveniți tot mai mult asemenea lui Hristos.
- Găsiți un frate de credință căruia să-i dați socoteală care vă iubește atât de mult încât vă va pune întrebări dificile.
- Dezvoltați-vă disciplina de a spune în mod regulat altora despre ceea ce face Dumnezeu în viața dumneavoastră.

H. Îi încurajăm pe credincioși să învețe să caute zilnic prezența lui Dumnezeu.

- Putem descrie cel mai bine viața de creștin ca fiind o relație personală apropiată cu Domnul și Mântuitorul nostru, Isus Hristos.
- Ucenicii intenționali cresc cel mai bine în asemănarea lui Hristos în timp ce petrec timp cu El.
- Astfel, încercăm să ascultăm zilnic vocea lui Hristos; ne hrănim zilnic din Cuvântul Său; ne bucurăm zilnic de prezența Lui.
- Ucenicii care sunt asemenea lui Hristos în mod intenționat Îl caută pe El și cu bucurie Îl împărtășesc celorlalți, cu a căror viață se intersectează.

I. Noi încurajăm ucenicii să formeze în mod intenționat alți ucenici.

- Domnul a poruncit și ne-a dat autoritate să facem ucenici (Matei 28:19-20).
- Să căutăm, călăuziți de Domnul, un creștin matur pentru a ne mentora sau uceniciza în mod intenționat.
- Să formăm, călăuziți de Domnul, un grup mic de credincioși, care să facă parte din grupul nostru de ucenicie.
- Investim timpul nostru în acești ucenici pentru a-L căuta împreună pe Domnul.
- Metodele centrate pe povestiri pentru învățarea Bibliei în grupuri mici oferă o bază biblică solidă pentru ucenici ca să învețe Cuvântul și să transmită mesajul către cercul lor de influență.
- Rugăciunea, Cuvântul lui Dumnezeu și sprijinul reciproc intenționat de a deveni tot mai mult asemenea lui Hristos caracterizează ucenicizarea dinamică din biserică.

5. Dezvoltarea Bisericii

- A. Biserica creștină a început cu Isus Hristos, care a format primul grup de ucenici.
- Comunitatea de credință se aduna în mod regulat pentru a se închina lui Dumnezeu.
  - Apoi a început să crească și să se multiplice în timp ce noi biserici au apărut prin prima călătorie misionară a lui Pavel și Barnaba (Fapte 13-14).
- B. Pavel a lansat o a doua călătorie de misiune cu planul de a planta biserici, dar Duhul Sfânt l-a condus într-o direcție diferită (Fapte 16).
- Noi trebuie să rămânem mereu deschiși pentru o viziune nouă de la Dumnezeu pentru lucrarea Sa și fim conduși de Duhul Sfânt.
  - Pavel a avut o viziune. Nu a venit de la alte persoane sau în urma unui sondaj în comunitate. A venit din inima lui Dumnezeu. Viziunea noastră pentru plantarea de noi biserici trebuie să vină de asemenea din inima lui Dumnezeu.
  - Pavel a avut o viziune a unui om. Nu a fost o viziune a unui proiect, unui strateg, a unui slogan, a unui grafic sau a unui program. Viziunea lui Pavel s-a concentrat pe decăderea omenirii. Viziunea noastră pentru plantarea de noi biserici trebuie să rămână focalizată în mod clar pe oamenii pierduți, care au nevoie de o relație cu Isus Hristos.
  - Pavel a avut o viziune a unui om din Macedonia. Acesta a fost un om dintr-o anumită locație, cultură, limbă și istorie. Dumnezeu ne va da o viziune a unui anumit grup de oameni sau a unei comunități. Trebuie să descoperim, să urmăm și să ascultăm de viziunea lui Dumnezeu pentru noi.
  - Pavel a avut o viziune a unui om din Macedonia, care stătea în picioare. Această persoană nu era inferioară lui Pavel. Ne uităm în ochii unuia altuia. Această persoană căreia îi voi prezenta Evanghelia este demnă de respectul nostru.
  - Pavel a avut o viziune a unui om din Macedonia, care stătea în picioare și spunea: „Vino și ajută-ne!”. Aceasta este viziunea care ne motivează. Trebuie să mergem în orașul, cartierul, clanul, tribul sau familia noastră. Noi trebuie să-L aducem pe Hristos în lumea noastră.
- C. Viziunea lui Dumnezeu implica o conducere divină continuă în timp ce El îi dezvăluia lui Pavel planul Său pentru dezvoltarea bisericii.
- Omul din Macedonia s-a dovedit a fi o femeie. Lidia din Filipi a devenit cea mai receptivă persoană la această lucrare.
  - Pavel a găsit cei mai receptivi ascultători într-un grup de femei care se rugau pe malul unui râu.
  - Decât să folosească o sinagogă ca și în trecut pentru a începe o biserică, Pavel a început, mai degrabă, această lucrare într-o casă.
  - Lidia, vânzătoare de purpură scumpă, a condus această adunare în casă.
  - Strategiile pentru dezvoltarea bisericii nu implică neaparat modelele de succes anterioare.
- D. Plantarea de biserici necesită mare sacrificiu.
- Eforturile depuse pentru lucrare de către Pavel și Sila i-au condus în închisoare. Au făcut sacrificiul personal de bunăvoie. Au cântat cântece de laudă lui Dumnezeu în timp ce au suferit în numele Său (Fapte 16:25).
  - Astăzi, liderii bisericii și urmașii ai lui Isus plătesc același preț pentru a începe biserici. Este nevoie de multe ore de rugăciune, lacrimi, trudă, efort, bani și, uneori, vărsare de sânge pentru a începe biserici noi.
  - În ciuda dificultăților personale ale lui Pavel și Sila, o nouă adunare în casă a înflorit în urma evenimentului cu temnicerul din Filipi, acesta devenindu-i pastor.

- E. Noi trebuie să trăim în prezența lui Dumnezeu, așa simțim o conștientizare a Duhului Sfânt care locuiește în noi în ciuda circumstanțelor noastre.
- Pavel și Sila nu au considerat bătaia și noaptea în închisoare ca o pierdere personală. Mai degrabă, ei au simțit cum Duhul lui Dumnezeu le oferă biruință în ciuda circumstanțelor negative.
  - Pavel și Sila știau că erau conduși de Duhul lui Dumnezeu; știau că El personal va avea grijă de ei.
  - Cutremurul care a lovit închisoarea din Filipi ne amintește că Dumnezeu este încă implicat în situații ca acestea (Fapte 16:25-26). El nu ne uită când eforturile noastre în lucrare sunt dificile.
  - Când ne supunem Domnului și facem voia Lui, la timpul potrivit a lui Dumnezeu, Domnul va interveni cu putere măreață. În timp ce răul se opune împotriva creșterii Împărăției lui Dumnezeu, Dumnezeu are ultimul cuvânt.
  - Noi nu zidim sau înaintăm Împărăția lui Dumnezeu prin propriile puteri; Dumnezeu își zidește Împărăția Sa.
- F. Strategiile de dezvoltare s-au schimbat de-a lungul istoriei bisericii.
- Biserica creștină nu a construit clădiri pentru adunări în timpul primilor 400 de ani de istorie a bisericii.
  - Mai târziu s-au dezvoltat conceptele despre clădiri dedicate adunării, proprietate și pastori, ca și profesie, în cadrul bisericii.
  - Duhul Sfânt conduce acum biserica să se multiplice în moduri noi.
  - Fiecare biserică este încurajată să planteze o nouă biserică.
  - Aceste biserici noi se întâlnesc în case sau alte locații disponibile.
  - Fiecare pastor mentorează un alt pastor care este încă în formare pentru slujire.
  - Acest model nu necesită finanțare pentru a începe biserica nouă; laicii pot răspunde la chemarea lui Dumnezeu pentru a ajuta la lansarea noii biserici.
  - Acest model permite lui Dumnezeu să crească biserica Sa în noi locuri din întreaga lume; El are nevoie doar de inimi receptive pentru a înțelege viziunea, a răspunde la chemare și să permită lui Dumnezeu să conducă.
- G. Scopul dezvoltării bisericii este de a ajunge la oameni noi care nu L-au cunoscut pe Isus Hristos.
- Isus a spus: „Trebuie să vestesc Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și în alte cetăți: fiindcă pentru aceasta am fost trimis.” (Luca 4:43)
  - Suntem împuterniciți ai Împărăției lui Dumnezeu, dedicându-ne viețile pentru dezvoltarea bisericii.
  - Eforturile noastre nu vizează susținerea unei organizații.
  - Vrem cât mai mulți oameni posibil să ajungă în punctul în care conștientizează mântuirea lui Isus Hristos.
  - Vrem apoi să ucenicizăm noii credincioși să devină asemenea lui Hristos.
  - Isus a spus: „Eu vă spun, ridicați-vă ochii și priviți holdele care sunt albe acum, gata pentru seceriș.” (Ioan 4:35)

6. Conducerea transformățională

- A. Căutăm lideri care să fie asemenea lui Hristos. Isus este exemplul nostru. Prin urmare, un lider transformățional este un lider care este asemenea lui Hristos.
- B. Liderii transformăționali sunt supuși și smeriți.
- Ei îl urmează pe Isus Hristos care s-a supus voinței Tatălui (Filipeni 2:5-8).
  - Ei depind în totalitate de Dumnezeu să răspundă la rugăciunile lor și să aibă grijă de toate nevoile lor (Ioan 15:7).
  - Ei se supun autorității altora și se gândesc la ei înșiși mai puțin (Efeseni 5:21).
- C. Liderii transformăționali sunt slujitori.
- Ei urmează exemplul lui Isus Hristos, care nu a venit să l se slujească, ci să slujească altora (Marcu 10:45; Matei 20:28).
  - Ei conduc însuflați de acest spirit și atitudine de slujire (Filipeni 2).
- D. Liderii transformăționali sunt oameni cu viziune.
- „Când nu este nicio descoperire dumnezeiască, poporul este fără frâu.” (Proverbe 29:18).
  - „Și Domnul mi-a răspuns, și a zis: «Scrie prorocia și sap-o pe table.»” (Habacuc 2:2).
  - Isus a descris o viziune a Împărăției lui Dumnezeu; noi trebuie să facem la fel, în moduri pe care oricine le poate înțelege în mod clar.
  - Această caracteristică este un factor distinctiv între urmași și lideri. Liderii cu viziune caută viziunea lui Dumnezeu pentru biserică și comunități și apoi o împărtășesc mai departe altora.
- E. Liderii transformăționali au o gândire strategică.
- Ei au capacitatea de a traduce viziunea pentru comunitățile lor în instrumente ale Împărăției lui Dumnezeu.
  - Ei înțeleg circumstanțele timpurilor noastre și găsesc răspunsuri biblice la fel ca fiii lui Isahar (1 Cronici 12:32).
  - Ei văd sufletele care trebuie câștigate pentru Împărăția lui Dumnezeu.
  - Ei împărtășesc viziunea în pași de acțiune care mobilizează credincioși în holdele de seceriș.
  - Ei sunt capabili de a pune viziunea și misiunea în planuri simple, dar eficiente pentru Împărăție (Luca 14:28-30).
- # UN LIDER TRANSFORMAȚIONAL ESTE UN LIDER CARE ESTE ASEMENEA LUI HRISTOS
- F. Liderii transformăționali formează echipe.
- Isus este modelul nostru; El a format o echipă și a împuternicit-o, alegând să nu slujească singur (Matei 10).
  - Ucenicii lui Isus erau oameni obișnuiți, dar au întors lumea cu susul în jos (Fapte 17:6).
  - Liderii transformăționali formează echipe care implică fiecare membru din biserică în lucrarea Împărăției lui Dumnezeu.

- G. Liderii transformaționali trebuie să ia decizii înțelepte pline de compasiune.
- Când ucenicii lui Isus au început lucrarea de evanghelizare, El i-a instruit: „Fiți, dar, înțelepți ca șerpii și fără răutate ca porumbeii.” (Matei 10:16)
  - Liderii transformaționali trebuie să știe cum să mențină echilibrul între har și lege, dreptate și milă, toate cu sfințenie.
  - Trebuie să ia decizii înțelepte și să-și urmeze deciziile luate.
  - Cu toate acestea, deciziile lor trebuie să fie pline de compasiune.
  - Trebuie să spună adevărul în dragoste (Efeseni 4:15).
- H. Liderii transformaționali comunică în mod clar.
- În timpul slujirii Sale pe pământ, Isus a spus de multe ori: „Cine are urechi de auzit să audă.” (Matei 13:43). Isus a dorit ca urmașii Lui să asculte în mod consecvent și persistent.
  - Liderii transformaționali trebuie să încerce să vorbească cu aceeași claritate și precizie ca Isus Hristos.
  - Liderii transformaționali înțeleg importanța comunicării clare, coerente și convingătoare: „Și, dacă trâmbița dă un sunet încurcat, cine se va pregăti de luptă?” (1 Corinteni 14:8)
- I. Liderii transformaționali împuternicesc pe alții pentru a ridica următoarea generație pentru a o conduce spre Împărăție.
- Modul de conducere al lui Iosua nu a reușit să ridice următoarea generație de lideri; el a condus doar generația lui (Judecători 2:10).
  - Liderii transformaționali nu construiesc imperii pentru timpul lor; ei instruiesc atât generația prezentă cât și pe cele viitoare.
  - Ei identifică, instruiesc și dezvoltă mentori care echipează, împuternicesc și responsabilizează lideri spre binele Împărăției lui Dumnezeu.
  - Niciun fel de conducere nu este de succes dacă nu asigură succesiune. „Și, ce-ai auzit de la mine în fața multor martori, încredințează la oameni de încredere, care să fie în stare să învețe și pe alții.” (2 Timotei 2:2)

În Biserica Nazarineanului, definiția noastră de biserică prevede: orice grup care se întâlnește în mod regulat pentru hrănire spirituală, închinare sau instruire la o dată și oră programată, cu un lider numit și care urmează mesajul și misiunea Bisericii Nazarineanului poate fi recunoscut ca o biserică și raportat ca atare pentru statisticile bisericii la nivel districtual și general (Consiliul Superintendenților Generali). Cu alte cuvinte, o biserică este un grup de credincioși, nu o clădire sau o proprietate.

7. Compasiunea folositoare

- A. Compasiunea folositoare arată inima iubitoare a lui Dumnezeu.
- Dumnezeu, trimițându-L pe Fiul Său în lume și Isus murind în numele umanității sunt darurile mărețe de dragoste și compasiune a lui Dumnezeu.
  - Ioan 3:16-17 ne spune că Dumnezeu ne-a dat pe Fiul Său datorită dragostei Sale abundente, ca noi să putem avea viața veșnică. La fel, 1 Ioan 3:16-17 ne spune că dragostea lui Dumnezeu pentru omenire este exprimată prin fapte sincere de compasiune ale credincioșilor față de creația lui Dumnezeu.
  - Viața, lucrarea, moartea și învierea lui Isus ilustrează cum un om poate fi motivat de dragostea pentru alții și pentru întreaga lume (Matei 9:36).
- B. Compasiunea folositoare este aplicată întotdeauna în numele lui Isus.
- Isus este modelul nostru de compasiune. În Evanghelii, Isus a aratat compasiune.
  - În mod deosebit Isus a fost motivat, cu compasiune, să arate dragoste și grijă pentru cei săraci, pierduți, bolnavi, marginalizați și vulnerabili.
  - Atât Dumnezeu pe deplin cât și om pe deplin, Isus este modelul nostru care ne arată cum trebuie să trăim și să iubim.
  - Noi facem fiecare faptă de slujire, generozitate sau milă în numele lui Isus, și dorim ca prin eforturile noastre să fie revelată dragostea lui Isus (Matei 10:42).
- C. Compasiunea folositoare respectă demnitatea fiecărei persoane.
- Poporul lui Dumnezeu oferă speranță, dragoste și ajutor în numele lui Isus în moduri care onorează fiecare persoană ca fiind făcut după chipul lui Dumnezeu, ca și creație a lui Dumnezeu.
  - Compasiunea nu are o altă motivare decât să extindă dragostea lui Dumnezeu în Hristos.

Noi facem fiecare faptă de slujire, generozitate sau milă în numele lui Isus, și dorim ca prin eforturile noastre să fie revelată dragostea lui Isus.

- D. Compasiunea folositoare curge natural din credincioși transformați.
- Biserica este chemată să întruchipeze dragostea lui Dumnezeu și compasiunea Lui în lume.
  - Lucrarea compasiunii nu este niciodată completă doar prin eforturile omenești sau prin activismul social.
  - Ca și Trup al lui Hristos, chemarea noastră la compasiune atinge toate domeniile vieții într-un mod holistic, formată de viața lui Isus și călăuzirea Duhului Sfânt.
  - Duhul Sfânt transformă inimile credincioșilor, care, la rândul lor, lucrează să aducă o transformare fizică, socială și spirituală în lumea noastră.
  - Compasiunea este menită să fie completă și activă în viața și slujirea fiecărei congregații.
- E. Compasiunea folositoare este definiția noastră wesleyană a misiunii holistice.
- Suntem trimiși de Dumnezeu Tatăl și împuterniciți de Duhul Sfânt să mergem în lume să iubim și să-L slujim pe Domnul.
  - Noi credem că Tatăl este deja la lucru prin puterea Duhului în viața fiecărei persoane, și noi suntem chemați să sprijinim această lucrare bună.
  - Adevărata evanghelizare influențează chemarea și angajamentul cu privire la intrarea și implicarea noastră în viețile celor din jurul nostru.

- În numele lui Isus, ne apropiem de suferință și probleme și căutăm să aducem vindecare, speranță, pace și dragoste persoanelor care sunt în nevoie, marginalizate și vulnerabile.
- Suntem trași unul spre altul în prietenie iubitoare și spre comunitate, care are consecințe sociale. De asemenea acest lucru este modul în care Dumnezeu zidește și extinde Trupul lui Hristos.

F. Compasiunea folositoare decurge din viața noastră ca o expresie a angajamentului nostru față de misiunea lui Dumnezeu de a răscumpăra o lume pierdută.

- Căutăm să vedem, să auzim și să răspundem față de omenirea pierdută și ranită în același fel în care o face Dumnezeu.
- Căutăm să investim toate resursele disponibile pentru a atenua suferința umană și pentru a căuta planurile lui Dumnezeu de împăcare, întregire, mântuire și pace în și pentru lume.
- În continuare încercăm să îndreptăm sistemele societății în cicluri, care creează structuri ale nedreptății ce contribuie la persecuția oamenilor și la existența răului intrinsec din lumea noastră, și facem toate aceste lucruri în Numele lui Isus.
- Căutăm în tot ceea ce facem să ajutăm ca misiunea lui Dumnezeu să fie îndeplinită și să aducem glorie lui Dumnezeu.

TEOLOGIA NOASTRĂ WESLEYANĂ

Miracolul Harului Transformator

„Mărețul har m-a mântuit pe mine de păcat!” Ce gând minunat e proclamat ori de câte ori cântăm acest imn.

În Isus, Dumnezeu S-a întrupat și a acționat în concordanță cu decizia de a împăca lumea cu El însuși (Ioan 3:15-16; Romani 1:1-16). În timp ce eram încă păcătoși, Dumnezeu a oferit pe Fiul Său ca „o jertfă de ispășire” pentru păcat (Romani 3:25). Dumnezeu care a creat totul, a luat asupra Sa păcatul lumii și a oferit mântuire pentru noi toți!

În Hristos Isus, neprihănirea lui Dumnezeu—mântuirea Lui—a fost dezvăluită (Romani 3:21). Dacă nu ar fi existat această acțiune, toată omenirea ar fi separată de Dumnezeu fără nicio speranță (Efeseni 1:5-2:10). Toate puterile care ne-ar putea separa de Dumnezeu au fost înfrânte (Coloseni 2:15). Acum, „prin credința în Isus Hristos” (Romani 3:22), suntem izbăviți (Romani 8:2)!

Putem spune că Noul Testament e un imn de laudă față de Dumnezeu, care își toarnă bogățiile Sale asupra noastră (Efeseni 1:6-10). În Hristos toată plinătatea lui Dumnezeu a locuit într-un trup, și cei care Îl primesc pe Hristos vor trăi în plinătatea Lui (Coloseni 2:8-15). După examinarea beneficiilor harului lui Dumnezeu, Pavel a exclamat: „O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu” (Romani 11:33). Unele dintre aceste bogății pot fi identificate: iertarea păcatului, Duhul care locuiește în noi, transformarea după chipul lui Hristos, viața veșnică, pace cu Dumnezeu, sfințirea, părtășia în Biserică și speranța că Domnul va reveni.

Când Isus a vorbit, ceea ce mulți oameni au auzit a fost într-adevăr „o veste bună”, și anume că Dumnezeu îi împacă fără nicio plată pe păcătoși cu Sine. Chiar și un vameș urât de alții sau o femeie prinsă în adulter, auzind de dragostea lui Dumnezeu, se pot pocăi, pot fi iertați și pot să primească viața veșnică. Dumnezeu se dăruiește fără nicio plată celor ce recunosc propria lor incapacitate de a face ceva care ar merita favoarea Lui (Luca 15).

Cu mult timp înainte de a deveni conștienți de ceea ce face Duhul Sfânt, El este la lucru, încercând să ne atragă spre mântuire. Psalmistul spune că nu există niciun loc unde vocea lui Dumnezeu să nu fie auzită (Psalm 19:3). Pavel ne spune că, clipă de clipă, întreaga creație depinde de Hristos pentru a exista (Coloseni 1:15-17). Ioan declară că Hristos luminează pe toată lumea (Ioan 1:9).

În moduri care se potrivesc doar prin creativitatea și credințioșia lui Dumnezeu, Duhul Sfânt lucrează atât în istoria noastră individuală, cât și în cea socială pentru a deschide căi ca Evanghelia să fie propovăduită. El merge înainte de proclamarea explicită a Evangheliei și pregătește persoanele care vor auzi sperând că vor accepta Vestea cea Bună.

În retrospectivă, toți creștinii pot trasa un drum pe care Duhul Sfânt i-a condus până în punctul în care au primit răscumpărarea creștină. Ne referim la această dimensiune de pregătire a harului lui Dumnezeu ca „harul premergător” sau harul care merge înainte.

Dumnezeu este pentru noi. Tot ceea ce Dumnezeu a realizat prin Fiul Său, El ne oferă acum prin Duhul Sfânt. Într-adevăr, toată creația beneficiază în urma mântuirii pe care Tatăl a realizat-o prin Fiul Său (Romani 8:19-25).

„Îndreptățire” este numele pe care îl dăm lucrării pline de milă prin care Dumnezeu, de fapt, iartă și îi împacă pe păcătoși cu El Însuși. Îndreptățirea—reîntoarcerea în favorarea lui Dumnezeu—se poate întâmpla doar prin har, prin credință.

Îndreptățirea este doar o dimensiune a lucrării de mântuire a lui Dumnezeu. Un al doilea avantaj este că Duhul lui Dumnezeu locuiește în păcătosul pocăit pentru a institui viața lui Dumnezeu. Acesta se naște din nou – schimbat de Duhul lui Dumnezeu. Noul Testament numește această realizare a vieții spirituale ca fiind o nouă creație, o nouă naștere, naștere de sus, viața veșnică, intrarea în Împărăția lui Dumnezeu, umblând în înnoirea vieții și viața în Duhul.

Indiferent de terminologia folosită, prin minunea harului divin, Duhul Sfânt de fapt locuiește în creștin și aduce o transformare. Acolo unde odată a existat moarte, acum există viață; pace cu Dumnezeu unde odată a existat război; speranță unde odată a existat disperare. Noul Testament spune: „Dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă; cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi! Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu.” (2 Corinteni 5:17-18a)

Noul Testament vorbește despre creștini ca fiind „în Hristos” și Hristos ca fiind în ei. Pe de o parte, creștinii sunt acum împăcați cu Dumnezeu, pentru că prin credință ei sunt în „Hristos” (Romani 8:1), în cel care împacă păcătoșii ce s-au pocăit cu Tatăl.

Dar, pe de altă parte, Noul Testament vorbește și de Hristos în noi ca „nădejdea slavei” (Coloseni 1:27). Prin Duhul Sfânt, Hristos cel înviat își împarte viața—El Însuși—în oamenii Lui. El rămâne în ei și cultivă în interiorul lor roada Duhului (Galateni 5:22-23).

„Dar”, mulți întrebă, „într-un mod realist, la ce fel de viață spirituală mă pot aștepta ca și creștin? Obiceiurile vechi păcătoase nu vor stabili în continuare direcția pentru viața mea? Sau, Duhul lui Dumnezeu care este în mine îmi va oferi o viață mai bună?” Noul Testament ne oferă răspunsurile: „Cel ce este în voi este mai mare decât cel ce este în lume.” (1 Ioan 4:4).

Aceeași putere care L-a înviat pe Isus Hristos din morți — făcându-L victorios asupra morții, a iadului, a păcatului și a mormântului—acum lucrează în noi prin Duhul Sfânt (Efeseni 1:19)! Odată vechea lege a păcatului și a morții domnea. Dar acum „legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a izbăvit de legea păcatului și a morții.” (Romani 8:2).

Standardul plin de bucurie pentru toți creștinii este ca aceștia să fie umpluți cu Duhul Sfânt, ca ei să nu trăiască după îndemnările firii pământești, ci după îndemnările Duhului (Romani 8:1-8). Ai experimentat tu în viața ta, în mod personal, minunea harului transformator al lui Dumnezeu?

„Miracolul Harului Transformator.” Eseu luat din *The Reflecting God Study Bible*® 2000. Dreptul de autor de către The Zondervan Corporation și de către Beacon Hill Press din Kansas City. Folosit cu permisiunea editurii. Toate drepturile rezervate.

ARTICOLELE NOASTRE DE CREDINȚĂ

I. Dumnezeu Triunic

Noi credem într-un etern, infinit Dumnezeu, Creator și Susținător Suveran al universului. Credem că El singur este Dumnezeu, sfânt în natură, atribute și scop. Dumnezeu dragostei sfinte și al luminii este triunic în esența ființei descoperit ca Tată, Fiu și Duh Sfânt.

Geneza 1; Levitic 19:2; Deuteronom 6:4-5; Isaia 5:16; 6:1-7; 40:18-31; Matei 3:16-17; 28:19-20; Ioan 14:6-27; 1 Corinteni 8:6; 2 Corinteni 13:14; Galateni 4:4-6; Efeseni 2:13-18; 1 Ioan 1:5; 4:8

II. Isus Hristos

Noi credem în Isus Hristos, a doua persoană a Dumnezeirii Triunice; credem că El este din veșnicie una cu Tatăl; El S-a întrupat prin Duhul Sfânt și a fost născut din fecioara Maria, astfel că două naturi întregi și desăvârșite – Dumnezeirea și umanitatea – au fost unite într-o persoană care este pe deplin Dumnezeu și pe deplin om, Dumnezeu-om.

Credem că Isus Hristos a murit pentru păcatele noastre și că El a înviat cu adevărat din morți și Și-a luat din nou trupul Său, împreună cu toate lucrurile aparținând desăvârșirii naturii omului, cu care s-a înălțat la cer și mijlocește pentru noi.

Matei 1:20-25; 16:15-16; Luca 1:26-35; Ioan 1:1-18; Faptele Apostolilor 2:22-36; Romani 8:3, 32-34; Galateni 4:4-5; Filipeni 2:5-11; Coloseni 1:12-22; 1 Timotei 6:14-16; Evrei 1:1-5; 7:22-28; 9:24-28; 1 Ioan 1:1-3; 4:2-3, 15

III. Duhul Sfânt

Noi credem în Duhul Sfânt, a treia persoană a Dumnezeirii triunice; credem că El este atotprezent și că este activ în mod eficient în și cu biserica lui Hristos, convingând lumea de păcat, reînnoindu-i pe aceia care se pocăiesc și cred, sfințind pe credincioși și călăuzind în tot adevărul care este în Isus.

Ioan 7:39; 14:15-18, 26; 16:7-15; Faptele Apostolilor 2:33; 15:8-9; Romani 8:1-27; Galateni 3:1-14; 4:6; Efeseni 3:14-21; 1 Tesaloniceni 4:7-8; 2 Tesaloniceni 2:13; 1 Petru 1:2; 1 Ioan 3:24; 4:13

IV. Sfintele Scripturi

Noi credem în inspirația deplină a Sfintelor Scripturi, prin care înțelegem cele 66 de cărți ale Vechiului și Noului Testament, date prin insuflare divină, descoperind fără greșală voia lui Dumnezeu cu privire la noi, în toate lucrurile necesare salvării noastre, astfel că orice nu este cuprins în ele, nu poate constitui un articol de credință.

Luca 24:44-47; Ioan 10:35; 1 Corinteni 15:3-4; 2 Timotei 3:15-17; 1 Petru 1:10-12; 2 Petru 1:20-21

V. Păcatul – originar și personal

Noi credem că păcatul și moartea prin păcat au venit în lume prin neascultarea primilor noștri părinți (Adam și Eva). Noi credem că păcatul este de două feluri: păcatul originar sau decăderea și păcatul actual sau personal.

Noi credem că păcatul originar sau decăderea este acea depravare a naturii tuturor urmașilor lui Adam, din cauza căreia fiecare om este departe de neprihănirea originară, adică starea de curăție a părinților noștri la vremea creației lor; fiecare om este potrivit lui Dumnezeu, fără viață spirituală și înclinat spre rău în mod continuu. Noi credem că păcatul originar continuă să existe în noua viață a celor născuți din nou până când inima este curățată pe deplin prin botezul cu Duhul Sfânt.

Noi credem că păcatul originar diferă de păcatul personal prin aceea că reprezintă o înclinație moștenită către păcatul personal, pentru care nimeni nu este responsabil până când remediul lui furnizat de Dumnezeu este neglijat sau respins.

Noi credem că păcatul actual sau personal este o încălcare voluntară a legii cunoscute a lui Dumnezeu, de către o persoană responsabilă din punct de vedere moral. De aceea nu trebuie să fie confundat cu scăpările, greșelile, căderile involuntare și inevitabile, sau cu alte devieri de la un standard perfect de conduită, care sunt efecte reziduale ale căderii. Totuși aceste efecte nevinovate nu includ atitudini și răspunsuri contrarii Duhului lui Hristos, care ar putea fi numite păcate împotriva Duhului. Noi credem că păcatul personal este, în mod primar și esențial, o încălcare a legii dragostei și că în relație cu Hristos păcatul poate fi definit ca necredință.

Păcatul originar: Geneza 3; 6:5; Iov 15:14; Psalmul 51:5; Ieremia 17:9-10; Marcu 7:21-23; Romani 1:18-25; 5:12-14; 7:1-8:9; 1 Corinteni 3:1-4; Galateni 5:16-25; 1 Ioan 1:7-8

Păcatul personal: Matei 22:36-40 (cu 1 Ioan 3:4); Ioan 8:34-36; 16:8-9; Romani 3:23; 6:15-23; 8:18-24; 14:23; 1 Ioan 1:9-2:4; 3:7-10

VI. Ispășirea

Noi credem că Isus Hristos, prin suferințele Lui, prin vărsarea sângelui Său și prin moartea Sa merituosă pe cruce, a realizat ispășirea deplină pentru tot păcatul umanității și că această ispășire este singura bază pentru mântuire, fiind suficientă pentru fiecare persoană descendentă a lui Adam. Ispășirea este în mod milostiv eficace pentru mântuirea celor incapabili de responsabilități morale și pentru copiii inocenți, dar pentru mântuirea celor responsabili și maturi este eficace numai când aceștia se pocăiesc și cred.

Isaia 53:5-6, 11; Marcu 10:45; Luca 24:46-48; Ioan 1:29; 3:14-17; Faptele Apostolilor 4:10-12; Romani 3:21-26; 4:17-25; 5:6-21; 1 Corinteni 6:20; 2 Corinteni 5:14-21; Galateni 1:3-4; 3:13-14; Coloseni 1:19-23; 1 Timotei 2:3-6; Tit 2:11-14; Evrei 2:9; 9:11-14; 13:12; 1 Petru 1:18-21; 2:19-25; 1 Ioan 2:1-2

VII. Harul premergător

Noi credem că ființele umane au fost create după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, având abilitatea de a deosebi binele de rău și că, astfel, oamenii au fost creați responsabili moral; credem că prin căderea lui Adam toți oamenii au devenit decăzuți, astfel că ei nu se pot întoarce și pregăti singuri, prin puterea și faptele lor pentru a-L crede și chema pe Dumnezeu. De asemenea, noi credem că harul lui Dumnezeu prin Isus Hristos, este revărsat liber peste toți oamenii, făcându-i capabili pe cei care

doresc să se întoarcă de la păcat la neprihănire, să creadă în Isus Hristos pentru iertarea și curățirea de păcate și să facă fapte plăcute și acceptate de Dumnezeu.

Credem că toți oamenii, chiar dacă au experimentat nașterea din nou și sfințire deplină, pot cădea de la har și pot renege credința lor, și dacă nu se pocăiesc de păcatele lor vor fi pierduți etern fără speranță.

Asemănare cu Dumnezeu și responsabilitate morală: Geneza 1:26-27; 2:16-17; Deuteronom 28:1-2; 30:19; Iosua 24:15; Psalmul 8:3-5; Isaia 1:8-10; Ieremia 31:29-30; Ezechiel 18:1-4; Mica 6:8; Romani 1:19-20; 2:1-16; 14:7-12; Galateni 6:7-8
Neputința naturală: Iov 14:4; 15:14; Psalmii 14:1-4; 51:5; Ioan 3:6a; Romani 3:10-12; 5:12-14, 20a; 7:14-25
Harul fără plată și faptele credinței: Ezechiel 18:25-26; Ioan 1:12-13; 3:6b; Faptele Apostolilor 5:31; Romani 5:6-8, 18; 6:15-16, 23; 10:6-8; 11:22; 1 Corinteni 2:9-14; 10:1-12; 2 Corinteni 5:18-19; Galateni 5:6; Efeseni 2:8-10; Filipeni 2:12-13; Coloseni 1:21-23; 2 Timotei 4:10a; Tit 2:11-14; Evrei 2:1-3; 3:12-15; 6:4-6; 10:26-31; Iacov 2:18-22; 2 Petru 1:10-11; 2:20-22

VIII. Pocăința

Noi credem că pocăința, care este o schimbare sinceră și completă în ceea ce privește păcatul, implicând un sentiment de vină personală și o întoarcere voluntară de la păcat, este necesară tuturor celor care prin fapte și scopuri au devenit păcătoși înaintea lui Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu dă tuturor celor care vor să se pocăiască milostivul ajutor al harului spre căința inimii și speranța de îndurare, ca ei să creadă spre iertare și viață veșnică.

2 Cronici 7:14; Psalmii 32:5-6; 51:1-17; Isaia 55:6-7; Ieremia 3:12-14; Ezechiel 18:30-32; 33:14-16; Marcu 1:14-15; Luca 3:1-14; 13:1-5; 18:9-14; Faptele Apostolilor 2:38; 3:19; 5:31; 17:30-31; 26:16-18; Romani 2:4; 2 Corinteni 7:8-11; 1 Tesaloniceni 1:9; 2 Petru 3:9

IX. Îndreptățirea, Nașterea din nou și Înfierea

Noi credem că îndreptățirea este lucrarea de har și de dreptate a lui Dumnezeu prin care El dă iertare deplină pentru toată vina, eliberare completă de pedeapsa pentru păcatele comise și acceptarea ca fiind socotiți neprihăniți tuturor celor care cred în Isus Hristos și-L primesc pe El ca Domn și Mântuitor.

Noi credem că nașterea din nou este lucrarea de har a lui Dumnezeu prin care natura morală a credinciosului care se căiește este trezită spiritual, aceasta primind o viață spirituală adevărată, capabilă de credință, dragoste și ascultare.

Noi credem că înfierea este acea lucrare de har a lui Dumnezeu prin care credinciosul care a fost îndreptățit și născut din nou este considerat fiu al lui Dumnezeu.

Noi credem că îndreptățirea, nașterea din nou și înfierea sunt simultane în experiența celor care îl caută pe Dumnezeu și sunt obținute pe baza credinței, precedată de pocăință; credem că Duhul Sfânt mărturisește cu privire la această lucrare și stare de har.

Luca 18:14; Ioan 1:12-13; 3:3-8; 5:24; Faptele Apostolilor 13:39; Romani 1:17; 3:21-26, 28; 4:5-9, 17-25; 5:1, 16-19; 6:4; 7:6; 8:1, 15-17; 1 Corinteni 1:30; 6:11; 2 Corinteni 5:17-21; Galateni 2:16-21; 3:1-14, 26; 4:4-7; Efeseni 1:6-7; 2:1, 4-5; Filipeni 3:3-9; Coloseni 2:13; Tit 3:4-7; 1 Petru 1:23; 1 Ioan 1:9; 3:1-2, 9; 4:7; 5:1, 9-13, 18

X. Sfințenia creștină și Sfințirea deplină

Noi credem că sfințirea este lucrarea lui Dumnezeu care transformă credincioșii în asemănare cu Hristos. Este lucrarea harului lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt prin sfințirea inițială sau nașterea din nou (simultan cu îndreptățirea), sfințirea deplină și lucrarea continuă de desăvârșire a Duhului Sfânt încununată de glorie. Prin glorie noi suntem pe deplin asemenea imaginii Fiului.

Noi credem că sfințirea deplină este aceea lucrare a lui Dumnezeu, ulterioară nașterii din nou, prin care credincioșii sunt eliberați de păcatul originar sau de decădere și sunt aduși într-o stare de devotare deplină față de Dumnezeu, iar ascultarea sfântă a dragostei este făcută desăvârșită.

Sfințirea deplină este făcută prin botezul (sau umplerea) cu Duhul Sfânt și cuprinde într-o singură experiență curățirea inimii de păcat și stabilirea prezenței Duhului Sfânt, care locuiește în inimă și îl împuternicește pe credincios pentru viață și slujire.

Sfințirea deplină este asigurată prin sângele lui Isus, are loc instantaneu prin har prin credință fiind precedată de o consacrare totală; Duhul Sfânt mărturisește cu privire la această lucrare și stare de har.

Această experiență este cunoscută și sub alți termeni care reprezintă fazele ei diferite, cum sunt „desăvârșirea creștină”, „dragostea desăvârșită”, „puritatea inimii”, „botezul (sau umplerea) cu Duhul Sfânt”, „plinătatea binecuvântării” și „sfințenia creștină”.

Noi credem că există o diferență evidentă între o inimă curată și un caracter matur. Cea dintâi se obține într-o clipă, ca rezultat al sfințirii depline, a doua este rezultatul creșterii în har.

Noi credem că harul sfințirii depline include impulsul divin de a crește în har ca și un ucenic asemenea lui Hristos. Totuși, acest impuls trebuie să fie conștient cultivat și trebuie dată o atenție deosebită cerințelor și proceselor de dezvoltare spirituală, îmbunătățirii caracterului și personalității tocmai asemenea lui Hristos. Fără asemenea efort susținut, mărturia personală poate fi împiedicată și harul însuși frustrat și în final, pierdut.

Participând la mijloacele ale harului, în special prin părtășia, disciplinele și sacramentele bisericii, credincioșii cresc în har și în iubirea deplină a lui Dumnezeu și a aproapelui.

Ieremia 31:31-34; Ezechiel 36:25-27; Maleahi 3:2-3; Matei 3:11-12; Luca 3:16-17; Ioan 7:37-39; 14:15-23; 17:6-20; Faptele Apostolilor 1:5; 2:1-4; 15:8-9; Romani 6:11-13, 19; 8:1-4, 8-14; 12:1-2; 2 Corinteni 6:14-7:1; Galateni 2:20; 5:16-25; Efeseni 3:14-21; 5:17-18, 25-27; Filipeni 3:10-15; Coloseni 3:1-17; 1 Tesaloniceni 5:23-24; Evrei 4:9-11; 10:10-17; 12:1-2; 13:12; 1 Ioan 1:7, 9)
„Desăvârșirea creștină”, „dragostea desăvârșită”: Deuteronom 30:6; Matei 5:43-48; 22:37-40; Romani 12:9-21; 13:8-10; 1 Corinteni 13; Filipeni 3:10-15; Evrei 6:1; 1 Ioan 4:17-18
„Puritatea inimii”: Matei 5:8; Faptele Apostolilor 15:8-9; 1 Petru 1:22; 1 Ioan 3:3
„Botezul (umplerea) cu Duhul Sfânt”: Ieremia 31:31-34; Ezechiel 36:25-27; Maleahi 3:2-3; Matei 3:11-12; Luca 3:16-17; Faptele Apostolilor 1:5; 2:1-4; 15:8-9
„Plinătatea binecuvântării”: Romani 15:29
„Sfințenia creștină”: Matei 5:1-7:29; Ioan 15:1-11; Romani 12:1-15:3; 2 Corinteni 7:1; Efeseni 4:17-5:20; Filipeni 1:9-11; 3:12-15; Coloseni 2:20-3:17; 1 Tesaloniceni 3:13; 4:7-8; 5:23; 2 Timotei 2:19-22; Evrei 10:19-25; 12:14; 13:20-21; 1 Petru 1:15-16; 2 Petru 1:1-11; 3:18; Iuda 20-21

XI. Biserica

Noi credem în biserică, comunitatea care îl mărturisește pe Isus Hristos ca Domn, poporul legământului lui Dumnezeu, înnoit în Hristos, trupul lui Hristos strânsi împreună de Duhul Sfânt prin Cuvânt.

Dumnezeu cheamă biserica să-și exprime viața în unitate și în părtășia Duhului; în închinare prin predicarea Cuvântului, ținerea sacramentelor și lucrarea creștină în numele Lui; prin ascultarea de Hristos, trăirea sfântă și responsabilitate reciprocă.

Misiunea bisericii în lume este să ia parte la lucrarea de răscumpărare și împăcare a lui Hristos, prin puterea Duhului. Biserica își îndeplinește lucrarea făcând ucenici prin evanghelizare, educație, lucrări de compasiune, făcând dreptate și fiind o mărturie pentru Împărația lui Dumnezeu.

Biserica este o realitate istorică ce se organizează sub forme condiționate de cultură, ea există ca adunări locale și ca trup universal, ea pune deoparte pentru lucrări specifice persoanele chemate de Dumnezeu. Dumnezeu cheamă biserica să trăiască sub domnia Lui în anticiparea venirii Domnului nostru Isus Hristos.

Exodul 19:3; Ieremia 31:33; Matei 8:11; 10:7; 16:13-19, 24; 18:15-20; 28:19-20; Ioan 17:14-26; 20:21-23; Faptele Apostolilor 1:7-8; 2:32-47; 6:1-2; 13:1; 14:23; Romani 2:28-29; 4:16; 10:9-15; 11:13-32; 12:1-8; 15:1-3; 1 Corinteni 3:5-9; 7:17; 11:1, 17-33; 12:3, 12-31; 14:26-40; 2 Corinteni 5:11-6:1; Galateni 5:6, 13-14; 6:1-5, 15; Efeseni 4:1-17; 5:25-27; Filipeni 2:1-16; 1 Tesaloniceni 4:1-12; 1 Timotei 4:13; Evrei 10:19-25; 1 Petru 1:1-2, 13; 2:4-12, 21; 4:1-2, 10-11; 1 Ioan 4:17; Iuda 24; Apocalipsa 5:9-10

XII. Botezul

Noi credem că botezul creștin, poruncit de Domnul nostru, este un sacrament semnificând acceptarea beneficiilor ispășirii săvârșite de Domnul Isus Hristos, acesta trebuind administrat credincioșilor pe baza declarației credinței lor în Isus Hristos ca Mântuitor, având ca scop ascultarea în sfințenie și neprihănire.

Fiindcă botezul este un simbol al noului legământ, copiii mici pot fi botezați la cererea părinților sau tutorilor lor, care își vor lua responsabilitatea că le vor asigura pregătirea creștină necesară.

Botezul poate fi făcut prin stropire, turnare sau scufundare, după dorința celui botezat.

Matei 3:1-7; 28:16-20; Faptele Apostolilor 2:37-41; 8:35-39; 10:44-48; 16:29-34; 19:1-6; Romani 6:3-4; Galateni 3:26-28; Coloseni 2:12; 1 Petru 3:18-22

XIII. Cina Domnului

Noi credem că cina memorială și de comuniune instituită de Domnul și Mântuitorul nostru Isus Hristos este în esență un sacrament al Noului Testament, o declarație a morții Sale de sacrificiu, prin meritele căreia credincioșii au viață, mântuire și promisiunea tuturor binecuvântărilor spirituale în Hristos. Se adresează în mod special celor care sunt pregătiți să aprecieze plini de smerenie însemnătatea sa și prin ea, ei proclamă moartea Domnului până la revenirea Lui. Fiind masa împărtășirii, numai cei care au credință în Hristos și dragoste pentru sfinți trebuie chemați să participe la ea.

Exod 12:1-14; Matei 26:26-29; Marcu 14:22-25; Luca 22:17-20; Ioan 6:28-58; 1 Corinteni 10:14-21; 11:23-32

XIV. Vindecarea divină

Noi credem în doctrina Bibliei de vindecare divină și îndemnăm oamenii noștri să aducă rugăciuni ale credinței pentru vindecarea celor bolnavi. De asemenea, noi credem că Dumnezeu vindecă prin metodele științei medicale.

2 Împărați 5:1-19; Psalmul 103:1-5; Matei 4:23-24; 9:18-35; Ioan 4:46-54; Faptele Apostolilor 5:12-16; 9:32-42; 14:8-15; 1 Corinteni 12:4-11; 2 Corinteni 12:7-10; Iacov 5:13-16

XV. A doua venire a lui Hristos

Noi credem că Domnul nostru Isus Hristos va veni din nou; că noi care vom fi în viață la venirea Lui nu o vom lua înaintea celor care au adormit în Hristos Isus, ci, dacă noi rămânem în El, vom fi luați împreună cu sfinții înviați să-L întâlnim pe Domnul în văzduh, astfel vom fi veșnic cu Domnul.

Matei 25:31-46; Ioan 14:1-3; Faptele Apostolilor 1:9-11; Filipeni 3:20-21; 1 Tesaloniceni 4:13-18; Tit 2:11-14; Evrei 9:26-28; 2 Petru 3:3-15; Apocalipsa 1:7-8; 22:7-20

XVI. Învierea, Judecata și Destinul

Noi credem în învierea morților, că trupurile celor drepti și celor nedrepti vor fi înviate și unite cu duhurile lor — „Cei ce au făcut binele vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul vor învia pentru judecată.”

Noi credem în judecata viitoare în care fiecare persoană va apărea înaintea lui Dumnezeu să fie judecată după faptele făcute în viața sa.

Noi credem că viața glorioasă și fără de sfârșit este asigurată pentru toți cei care au credință în Isus ca Mântuitor și care în ascultare L-au urmat pe Isus Hristos Domnul nostru, iar aceia care nu se vor pocăi vor suferi pentru veșnicie în iad.

Geneza 18:25; 1 Samuel 2:10; Psalmul 50:6; Isaia 26:19; Daniel 12:2-3; Matei 25:31-46; Marcu 9:43-48; Luca 16:19-31; 20:27-38; Ioan 3:16-18; 5:25-29; 11:21-27; Faptele Apostolilor 17:30-31; Romani 2:1-16; 14:7-12; 1 Corinteni 15:12-58; 2 Corinteni 5:10; 2 Tesaloniceni 1:5-10; Apocalipsa 20:11-15; 22:1-15

ÎNȚELEGEREA NOASTRĂ ASUPRA BISERICII

Facem parte din biserica creștină

„Biserică” este de multe ori un cuvânt greu de înțeles. Pentru că noi folosim cuvântul în atât de multe moduri diferite, este necesar să-l definim în termeni mai preciși. Aceasta se numește „ecleziologie”, care înseamnă „studiu asupra bisericii”.

Mai întâi de toate, Biserica Nazarineanului se identifică cu ceea ce Biblia numește „poporul lui Dumnezeu”. Mai exact, noi facem parte din „una, sfântă, sobornicească și apostolească biserică”. Această frază vine dintr-un crez străvechi, pe care creștinii din întreaga lume și de-a lungul istoriei îl acceptă. Fiecare dintre cele patru cuvinte din frază descrie un aspect important al „bisericii”.

Noi suntem botezați în „biserica lui Hristos” și nu în Biserica Nazarineanului. Botezul nostru este atât un act personal cât și unul colectiv unde putem vedea harul lui Dumnezeu la lucru: harul premergător – ceea ce înseamnă că Dumnezeu era la lucru în viețile noastre, chiar înainte să-L fi cunoscut – precum și harul Lui mântuitor.

Slujitorii noștri sunt hirotonisiți „în Biserica lui Dumnezeu”¹, nu în Biserica Nazarineanului. Ca rezultat, congregațiile noastre nazarinene sunt expresii concrete ale „bisericii sobornicești”, expresie pe care o folosim pentru a descrie colectivul creștinilor de pretutindeni, inclusiv cei care au făcut parte de-a lungul istoriei.

Noi afirmăm ceea ce Scripturile susțin despre sfințenia lui Dumnezeu și despre sfințenia Bisericii. Dumnezeu a ales Biserica ca un instrument al harului Său divin și i-a dat viață prin Duhul Sfânt. Duhul Sfânt e esența vieții Bisericii, și El face ca aceasta să fie trupul viu a lui Hristos în lume. Biserica creștină este martora adevărului că închinarea la Dumnezeu este singurul scop important în viața oamenilor. Prin urmare, îi cheamă pe păcătoși să se pocăiască de păcate și să-și schimbe viața. Asigură trăirea în sfințenie a creștinilor printr-o viață plină de semnificație în adunare, și îi cheamă pe credincioși la viața sfântă, ceea ce înseamnă, asemenea lui Hristos. În sfințenia și credincioșia Sa, biserica arată exemplul Împărăției lui Dumnezeu lumii. În adevăratul sens, atunci, biserica este măsura propriului mesaj.

Noi suntem aliniați cu misiunea lui Dumnezeu

Dumnezeu a creat un univers mare. În cadrul naturii și de-a lungul istoriei, El a creat un popor pentru a purta chipul divin, astfel încât iubirea divină să crească. Misiunea Lui în lume a fost întâi, iar noi primim misiunea noastră de la El. Când păcatul a pătat creația, natura răscumpărătoare a misiunii a fost revelată. Aceasta este „restaurarea întregii creații la scopurile creației lui Dumnezeu”.² Restaurarea omenirii este o parte fundamentală a misiunii lui Dumnezeu.

John Wesley a definit această restaurare ca sfințire. În cuvintele sale, acest lucru înseamnă „reînnoirea sufletului nostru după chipul lui Dumnezeu”³, pe care el o caracterizează ca „neprihănire și adevărată sfințenie”. Misiunea lui Dumnezeu a fost reflectată în chemarea lui Avraam, pe care El a ales să-l binecuvânteze ca descendenții lui Avraam să poată fi „o binecuvântare pentru toate neamurile”

(Geneza 12:1-3). Acest lucru s-a întâmplat în istoria evreilor, care au fost martori pentru singurul Dumnezeu al cărui nume îl proclamau la popoarele pământului.

Creștinii Îl experimentează pe Dumnezeu ca Sfânta Treime în care El e revelat cel mai mult în Isus Hristos, Domnul nostru. Duhul Sfânt ne invită să participăm la misiunea lui Dumnezeu, împuternicindu-ne să facem acest lucru. Biserica intră în legământul pe care Dumnezeu l-a făcut în primul rând cu Avraam. Ca parte a vieții sale sfințite, biserica continuă să fie o binecuvântare pentru toate națiunile.

Ne alăturăm altor creștini în misiunea lui Dumnezeu, dar stăm fermi pe poziție cu privire la viziunea noastră, o denominațiune internațională care ne oferă un model clar de trăire. Granițele naționale, totuși, nu definesc limitele bisericii din moment ce Hristos a deschis-o pentru toate națiunile și rasele.

Slujind ca și Hristos în lume

Baza unei slujiri creștine este mandatul biblic de a fi martori iubirii lui Dumnezeu—o dragoste care în modul cel mai clar se vede în persoana lui Hristos. Credințioșii confirmă acest lucru atunci când sunt botezați. Acolo, ei își anunță intenția de a fi martori publici ca ucenici a lui Dumnezeu. Ucenicizarea cu credințioșie reprezintă un semn exterior al harului lui Dumnezeu din interiorul nostru. De asemenea, acesta este un semn al harului divin, care lucrează în lume pentru că „atât de mult a iubit Dumnezeu” (Ioan 3:16). Ca și membri ai Trupului lui Hristos, toți creștinii sunt echipați pentru slujire. Unii sunt chemați la conducere specializată în biserică și biserica îi hirotonisește ca și slujitori apostolici. În alte cuvinte, biserica îi recunoaște ca și lideri care continuă lucrarea începută de apostoli. Chemarea lor este adânc înrădăcinată în experiența lor personală cu Dumnezeu.

Împreună, clericii (cei care au fost hirotonisiți ca și slujitori) și laicii (toți ceilalți credințioși) discern și confirmă prezența darurilor și a harului în membrii Trupului lui Hristos. Acest lucru se întâmplă în primul rând în biserica locală. La adunarea districtuală—un eveniment anual în care membrii bisericilor se întâlnesc pentru sprijin reciproc și pentru lucrarea denominațiunii—aleg persoanele care vor fi hirotonisite. Diaconii sunt cei care sunt chemați și hirotonisiți să slujească într-o lucrare unde predicarea Cuvântului lui Dumnezeu și sacramentele nu fac parte din responsabilitățile lor primare. Prezbiterii sunt hirotonisiți pentru a modela Trupul lui Hristos prin predicarea Evangheliei, administrarea sacramentelor, educarea oamenilor prin închinare și aducând ordine vieții bisericii.

Superintendentii sunt aleși pentru o funcție districtuală sau generală, prin adunări de laici și clerici. Superintendentii districtuali își direcționează conducerea spirituală și pastorală spre biserici, membri și clerici dintr-o zonă definită. Superintendentii generali exercită o slujire pastorală și apostolică către toată denominațiunea, menținând unitatea în doctrină și sfințenie. Ei urmează exemplul de trăire a lui Hristos prin colegialitate și pun în mișcare o viziune pe care toată biserica o poate îmbrățișa.

Punctul lor de vedere trebuie să fie aplicabil la scară internațională. Ei au responsabilitatea să exprime viziunea și nevoia de resurse pentru diferite părți a Trupului lui Hristos, să participe la alocarea resurselor în zonele defavorizate ale misiunii și să unifice biserica cu privire la misiune și mesaj. Prin hirotonisirea slujitorilor la diferitele adunări generale, și în alte moduri, se menține unitatea unei denominațiuni cu o diversitate imensă: națională, economică, rasială și lingvistică.

¹ Aceste cuvinte sunt inscripționate pe certificatul de hirotonisire a fiecărui slujitor.

² Roger L. Hahn, "The Mission of God in Jesus' Teaching on the Kingdom of God," în Keith Schwanz and Joseph Coleson, eds., *Missio Dei: A Wesleyan Understanding* (2011), 58.

³ John Wesley, Sermons, volume II, 1902, p. 373 ; John Wesley, *A Plain Account of Christian Perfection*, în J.A. Wood, *Christian Perfection as Taught by John Wesley*, 1885, p. 211.

MODUL NOSTRU DE ORGANIZARE

Noi ca și nazarineni am recunoscut întotdeauna că suntem doar o expresie a bisericii universale. Noi susținem că Scriptura nu ne arată un model specific de conducere al bisericii, iar modul nostru de organizare poate fi modelat de comun acord, cu condiția ca nimic din ceea ce cădem de acord să nu încalce principiile Scripturii. Din acest motiv, credem că scopul și misiunea noastră ar trebui să modeleze structura noastră. (Pentru mai multe informații, consultați „Declarația istorică” din *Manualul Bisericii Nazarineanului*).

Biserica Nazarineanului urmărește o versiune democratică a modului de organizare al bisericii istorice. Conducerea Bisericii Nazarineanului este reprezentativă. Aceasta înseamnă că nici episcopii nici adunarea locală nu iau toate deciziile cu privire la biserică. În schimb, este menținut un echilibru prin alegerea delegaților clerici și laici. Am extins vocea clerului și a laicilor și am impus limite cu privire la funcția de episcop, alegând în schimb să desemnăm „superintendenți”. Femei și bărbați deopotrivă pot sluji în toate funcțiile bisericii – cler sau laic.

Avem trei niveluri de conducere:

1. Local: Bisericile aleg delegați care să-i reprezinte la întâlnirea anuală numită Adunarea Districtuală.
2. Districtual: Adunările Districtuale aleg delegați pentru Adunarea Generală, care are loc o dată la patru ani.
3. General: Hotărârile Adunării Generale au autoritate peste întreaga biserică și toate părțile sale.

Biserica locală

- Biserica Nazarineanului vrea ca toți oamenii să experimenteze harul transformator al lui Dumnezeu prin iertarea păcatelor și curățarea inimii în Isus Hristos, prin puterea Duhului Sfânt.
- Misiunea noastră principală este „de a face ucenici asemenea lui Hristos în toate națiunile”. Noi credem că acest lucru înseamnă că noii credincioși ar trebui să facă parte din comunitatea noastră ca membri ai bisericilor locale, unde vor fi echipați să-l slujească lui Hristos.
- Scopul principal al comunității de credincioși este de a înfățișa pe orice om desăvârșit în Hristos (Coloseni 1:28), în ziua de pe urmă.
- În biserica locală are loc mântuirea, desăvârșirea, învățarea și trimiterea credincioșilor. Biserica locală, Trupul lui Hristos, este reprezentarea credinței și a misiunii noastre.
- Bisericile invită propriii pastori în consultare și cu aprobarea superintendentului districtual. Ei își gestionează propriile responsabilități financiare și operaționale.
- Clădirile bisericilor și casele parohiale sunt proprietatea districtului, dar sunt alocate bisericii locale.

Biserica districtuală

- În scopuri administrative, noi grupăm bisericile locale în districte, teritorii și regiuni.
- Un district este o organizație formată din biserici locale interdependente. Acestea sunt organizate să faciliteze misiunea fiecărei biserici locale prin sprijin reciproc, prin împărțirea resurselor și colaborare.

- Biserica districtuală se întrunește anual ca și adunare districtuală. Adunarea districtuală alege superintendentul districtual, care are responsabilitatea să hrănească creșterea bisericilor și a pastorilor, de a planta noi biserici și de a se îngriji de bunăstarea întregului district.
- Superintendentul districtual oferă supraveghere asupra districtului în legătură cu Comitetul Consultativ Districtual.
- Districtele Bisericii Nazarineanului sunt grupate în regiuni ale lumii. În prezent există șase regiuni: Africa, Asia-Pacific, Eurasia, Mezoamerica, America de Sud și SUA-Canada. Districtele din cadrul unei regiuni sunt grupate geografic în teritorii. Regiunile și teritoriile lumii sunt structuri care au responsabilitatea să îndeplinească misiunea bisericii. Spre deosebire de biserica de la nivel local, districtual și general, regiunile și teritoriile există pur și simplu în scopul administrării și nu au structuri legislative.

Biserica generală

- Elementele fundamentale ale unității în Biserica Nazarineanului sunt acele convingeri, moduri de administrare și organizare, definiții și proceduri care se găsesc în *Manualul Bisericii Nazarineanului*.
- Nucleul acestei unități din biserică este definită în Articolele de Credință. Încurajăm biserica din toate regiunile și cu limbi diferite să traducă, să distribuie la scară largă și să-i învețe pe toți oamenii noștri aceste convingeri. Aceasta este componenta de aur, care este țesută în structura a tot ceea ce suntem și facem noi ca nazarineni.
- O reflectare vizibilă a acestei unități este reprezentată de Adunarea Generală, care este „autoritatea supremă a Bisericii Nazarineanului pentru formularea doctrinei și a regulilor bisericii și autoritatea electorală”. (*Manual/300*)
- O a doua reflectare este Consiliul General internațional, care reprezintă întreaga biserică. Adunarea Generală alege Consiliul General compus dintr-un număr egal de laici și clerici. Consiliul General se întrunește anual și alege funcționari generali ai bisericii și directori de departamente. De asemenea, analizează regulamentele, bugetele și operațiunile lucrărilor generale ale bisericii.
- O a treia reflectare este Consiliul Superintendenților Generali. Adunarea Generală alege superintendenți generali care îndrumă lucrările generale ale denominațiunii și au jurisdicție asupra întregii biserici. Ei slujesc de la o adunare generală la alta și trebuie să fie realeși la fiecare adunare generală. Fiecare superintendent general este responsabil să conducă adunările districtuale și să hirotonisească noi slujitori într-o anumită regiune a lumii. Numărul de superintendenți generali a variat în timp, dar a rămas la numărul de șase din anul 1960. Împreună ei formează Consiliul Superintendenților Generali, care se întrunește de câteva ori pe an.

O BISERICĂ CONECTATĂ

Biserica Nazarineanului este o rețea bine conectată de oameni și biserici care se concentrează pe doctrina sfințeniei. Nu este doar o afiliere de biserici independente, nici denomi-națiunea nu este doar o asociație de biserici care împărtășesc câteva convingeri fără o relație reală și vie.

Biserica este conectată intenționat.

Prin această afirmație vrem să spunem ca suntem un grup de biserici locale interdependente împărțite în districte pentru a putea continua misiunea noastră comună „de a face ucenici asemenea lui Hristos în toate națiunile”. Angajamentul care trebuie făcut este de a da socoteală unul altuia pentru ca misiunea să aibă continuitate și pentru a menține integritatea convingerilor noastre comune.

Ca o biserică conectată noi:

- Împărtășim aceleași convingeri.
- Împărtășim aceleași valori.
- Împărtășim aceeași misiune.
- Împărțim responsabilitățile.

Împărțirea responsabilităților include și cooperarea financiară. Fiecare adunare donează bani către Fondul pentru Evanghelizarea Mondială și pentru alte colecte speciale pentru misiuni.

De la început, nazarinenii au făcut ucenici asemenea lui Hristos din toate națiunile prin misiune la nivel global. Zonele în care se vestește Cuvântul continuă să se extindă și să crească. În timp ce vă rugați și dăruiați cu generozitate, vă alăturați altora pentru a face mai mult împreună decât ați putea face singuri. Fiecare dar de bunăvoie din biserica locală are ca scop finanțarea misiunii.

Biserica Nazarineanului crede în principiul sacrificiului egal, nu în dăruirea egală. Acesta este un concept biblic și este esențial pentru o biserică globală, indiferent de dezvoltarea economică a bisericilor locale.

Fondul pentru Evanghelizarea Mondială este planul de finanțare a denominațiunii. Uneori s-ar putea să auziți termenul de „finanțarea misiunii”. Acesta este un termen mai general pentru Fondul pentru Evanghelizarea Mondială. Este folosit pentru a recunoaște diferitele moduri prin care misiunea este finanțată în diferite părți ale lumii.

Bisericile din jurul lumii susțin activ misiunea și lucrările bisericii. Sacrificiul dăruirii este de importanță majoră pentru biserică în ceea ce privește finanțarea misiunii.

Dacă luăm în considerare suma totală a darurilor de bunăvoie din jurul lumii, în medie 86,1% din aceasta este folosită pentru lucrările din bisericile locale. Lucrările districtuale utilizează circa 4,5 la sută din fonduri. Colegii noștri nazarineni educă și ucenicizează studenți cu aproximativ 1,8 la sută din fonduri. În plus 7,6 la sută din banii de la biserică care ajung la Fondul de Evanghelizarea Mondială pentru misionari, lucrări de slujire globale și alte colecte speciale aprobate pentru misiune.

Puteți vedea că dăruirea voastră deschide uși pentru formare, ucenicizare și duce Vestea Bună copiilor, tinerilor și adulților. Când dăruți, vă alăturați nazarinenilor dintr-o biserică conectată; dăruți dragoste oamenilor cu inima zdrobită, oferiți speranță sufletelor pierdute din întreaga lume și faceți ucenici asemenea lui Hristos între națiuni.

Fondul pentru Evanghelizarea Mondială și colectele speciale pentru misiune sunt parte din împărțirea responsabilităților—și fac posibil ca biserica să trimită misionari, să pregătească lideri locali și să asigure educatori pentru evanghelizarea, ucenicizarea și instruirea unei noi generații de nazarineni.

Biserica Nazarineanului este mai mult decât conectată. Este interconectată. Legăturile care ne leagă sunt mai puternice decât o singură frânghie care poate fi tăiată în orice moment. Care este sursa legăturii noastre? Acesta este Isus Hristos.

Creștin. Sfințenie. Misiune.

Suntem martori la împlinirea unei viziuni a primului superintendent general, Phineas F. Bresee. De la început el a vorbit despre o „imagine de ansamblu divină” a Bisericii Nazarineanului înconjurând Globul Pământesc cu „mântuirea și sfințenia Domnului”.

Fiecare nazarinean, oriunde se află, participă în realizarea acestei viziuni.

Fiecare viață transformată este o mărturie pentru teologia wesleyană de sfințenie a mântuirii depline pentru toată lumea.

Misiunea bisericii „de a face ucenici asemenea lui Hristos în toate națiunile” ne amintește că am primit o însărcinare spirituală și în același timp, trebuie să fim buni administratori a tuturor resurselor oferite de Domnul.

Misiunea vine de la Dumnezeu, ceea ce înseamnă că scopul nostru aparține de ordinul cel mai înalt, făcut posibil prin Duhul Sfânt care locuiește în noi.

Biserica nu poate merge înapoi—nici nu poate rămâne acolo unde este. Ca urmași ai lui Isus Hristos, noi trebuie să înaintăm spre cetate „al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu” (Evrei 11:10).

Iată, Dumnezeu face toate lucrurile noi!

NOI CREDEM...

1

...într-un
singur
Dumnezeu –
Tatăl, Fiul și
Duhul Sfânt.

2

...că Vechiul și
Noul
Testament,
date prin
inspirație
deplină, conțin
toate
adevărurile
necesare
pentru credința
și trăirea
creștină.

3

...că omul
este născut
având o
natură
decăzută și
este, prin
urmare,
încălnat în
mod
continuu
spre rău.

4

...că cei care
nu se
pocăiesc
până la sfârșit
sunt pierduți
fără speranță
și pe veci.

5

...că ispășirea
prin Isus
Hristos este
pentru întreaga
umanitate; și că
oricine se
pocăiește și
crede în
Domnul Isus
Hristos este
îndreptățit și
născut din nou
și salvat de sub
domnia
păcatului.

6

...că cei
credincioși
trebuie sfințiți
pe deplin,
ulterior nașterii
din nou, prin
credința în
Domnul Isus
Hristos.

7

...că Duhul
Sfânt
mărturisește
față de nașterea
din nou și de
asemenea față
de sfințirea
deplină a
credincioșilor.

8

...că Domnul
nostru va
reveni, morții
vor fi înviați
și judecata
finală va avea
loc.

